

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

22. LISTOPADU 2015

Z obsahu:

O odpuštění vin

Katecheze
Svatého otce Františka
při generální audienci
4. listopadu 2015
- strana 2 -

Mučedník v Arménii

P. Gottfried Egger OFM
- strana 4 -

Kristus, nenásilný král

- strana 5 -

Nejoblíbenější píseň

Johanna Sebastianiana Bacha
- strana 6 -

Kristova svědkyně ve Svaté zemi

Alexa Gaspariová
- strana 7 -

Dopis příteli o vlažnosti

Sv. Jan z Avily
- strana 10 -

Suma o darech svatého Josefa (5)

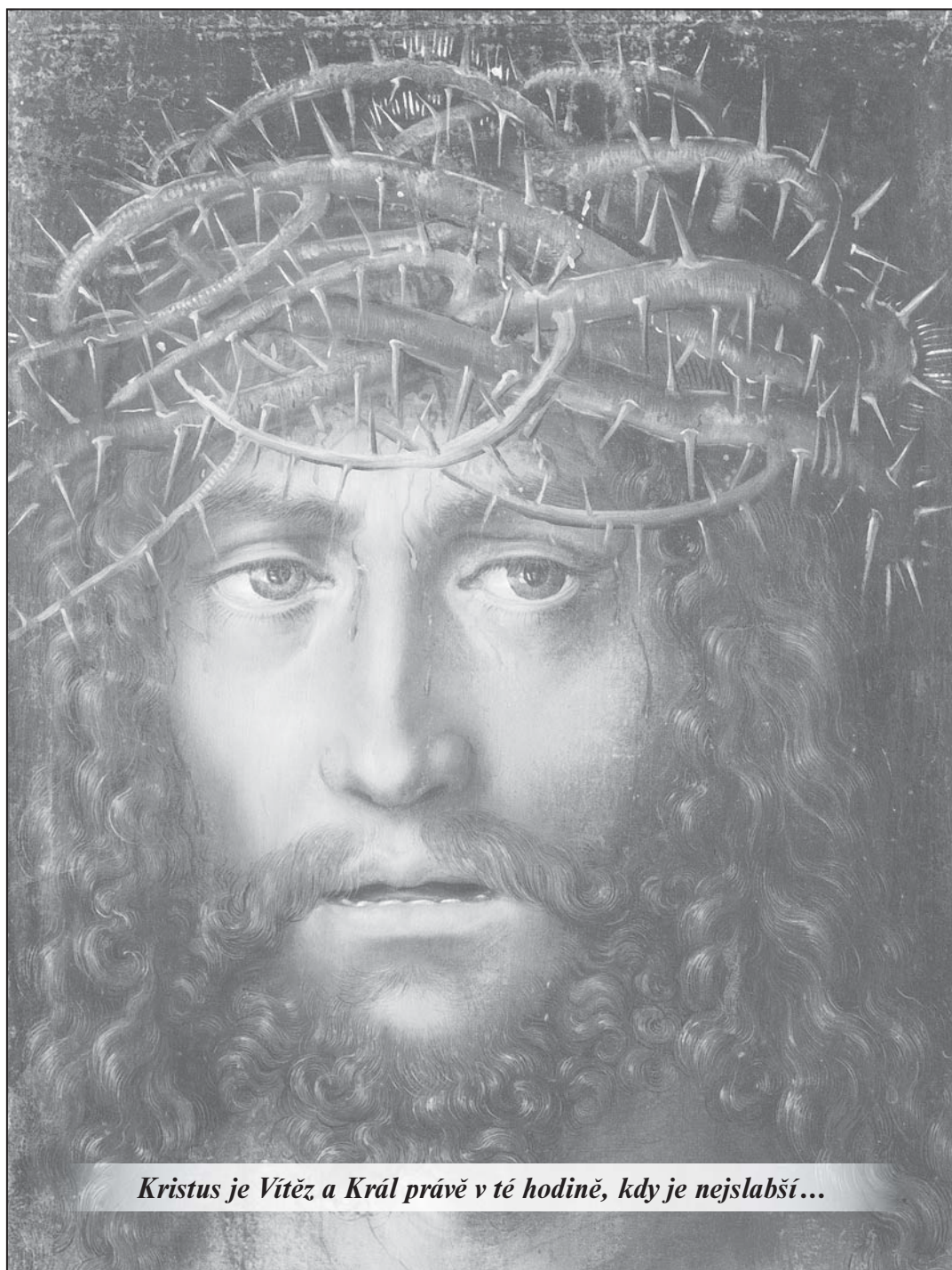
Isidoro Isolani OP
- strana 11 -

Mons. Schooyans: Je nutné přikazovat a chránit přirozenou morálku

- strana 12 -

O švýcarských hodinkách a „slepém“ Hodináři (2 - dokončení)

dr. hab. inž. M. Rucki
- strana 13 -

Kristus je Vítěz a Král právě v té hodině, kdy je nejslabší...

Lucas Cranach starší (1472–1553): Ježíš korunovaný trním

O odpouštění vin

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
4. listopadu 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Nedávno skončené zasedání biskupské synody zevrubně reflektovalo povolání a poslání rodiny v životě církve a současné společnosti. Tato událost byla milostí. Synodální otcové mi na konci odevzdali text svých závěrů. Chtěl jsem tento text publikovat, aby všichni mohli mít účast na práci, které jsme se dva roky společně věnovali. Nebudeme se nyní zaobírat těmito závěry, o nichž musím sám rozjímat.

Život se však nezastavuje a zvláště se nezastavuje rodinný život! Vy, drahé rodiny, jste stále na cestě. A na stránky konkrétního života nepřetržitě píšete krásy

evangelia rodiny. Ve světě, kde občas život a láska vysychá, denně promlouváte o velkém daru, kterým je manželství a rodina. Rád bych dnes zdůraznil jeden aspekt: rodina je velkou cvičebnou vzájemného dávání a odpouštění, bez něhož žádná láska nemůže trvat dlouho. Láska bez dávání a bez odpouštění nevydrží, nevytrvá! V modlitbě Otce náš Ježíš nás učí prosit Otce: „Odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ A dodává k tomu: „Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš nebeský Otec vám neodpustí vaše poklesky.“ (Mt 6,12.14-15) Bez odpouš-

tění žít nelze anebo přinejmenším nelze žít dobře, zejména v rodině. Každý den si vzájemně působíme příkoří. Tyto poklesky způsobené naší křehkostí a naším sobectvím musíme zaúčtovat. Od nás se však žádá, abychom rány, které si způsobujeme, vzápětí hojili a abychom porušené rodinné tkanivo neprodleně opět obnovovali. Čekáme-li příliš dlouho, všechno se stává obtížnějším.

Hojení ran a snímání vin má jednoduché tajemství: nikdy nekončit den bez prosby o odpuštění, bez smíření mezi manželem a manželkou, rodiči a dětmi, mezi sourozenci... mezi snachou a tchýní! Naučíme-li se prosit bezodkladně o prominutí a vzájemně si odpouštět, rány se hojí, manželství utužuje a rodina se stává domem, který je kompaktnější a odolává otřesům našich malých i velkých špatností. A není k tomu zapotřebí velkých

Dokončení na str. 6

Ježíš Kristus je Král! Král našich srdcí, našeho života, našich domovů... Zní to krásně a vznešeně. Ale nejsou to jen slova? Jaká je realita?

Na následujících stránkách najdeme mnoho příkladů, jak se projevuje Ježíšovo skutečné kralování v životě jednotlivce. Můžeme začít svědectvím z dnešní doby, z míst, kde Král králů žil a působil: Khadra Zreinehová svým vyprávěním dává najevo svoji vděčnost, že může žít jako křesťanka ve své rodné zemi. (str. 7-9) Její příběh je pro nás povzbuzením i poučením zároveň: věci se mají častokrát jinak, než jak je vidí mediální svět. Boží láska totiž působí malé i velké zázraky tam, kde jsou otevřená srdce a kde vládne vědomí, že s Bohem se netřeba obávat ani toho nejhoršího, co může člověka v životě potkat. Kéž by všichni křesťané věřili jako tato zbožná a víru uskutečňující palestinská žena!

V síle pevné víry se odvíjel i životní osud bl. Salvatora Lillího OFM, který prožíval jako naprosto normální vyhledávat nemocné cholerou a pečovat o ně. (str. 4-5) I tak se projevuje Ježíšovo kralování v srdci otevřeného člověka... A takový člověk má pak rovněž sílu následovat svého milujícího Krále i v mučednické

Editorial

smrti. Svědectví křesťanů-mučedníků je důležité pro šíření pravého obrazu Kristova království zde na zemi. Skutečný křesťan se nebojí vydat svědectví své víry na místě, kam ho Bůh postavil, ba i když jde o oběť vlastního života. Jak ukazuje i další případ vražedného násilí, a to na pákistánské křesťance Sonie Bibi (str. 9), je-li králem našeho srdce skutečný Král - Ježíš, pak dostaneme milost obstát i v nejtěžší zkoušce. Vždyť tento Král sám položil z lásky k nám svůj život na dřevě kříže! (str. 5) A takový Král je hoden, abychom pro něho obětovali i vlastní život.

Také v běžném životě můžeme vidět Boží vládu - například v nemoci. Odevzdat se bez výhrad Boží vůli v takové situaci je svým způsobem obětí vlastního života, je to úkon nejvyšší lidské lásky vůči Bohu. Tak to zjevně prožíval na sklonku svého života i Johann Sebastian Bach. (str. 6) V den, kdy slavíme Ježíše Krista Krále a v pozadí zůstává vzpomínka na sv. Cecílii, patronku hudby, je Bachova epizoda připomínkou, že Pánem dějin a každého lidského života je Trojjediný Bůh, před jehož trůn jednou předstoupí každý z nás. Každý máme vy-

hrazený svůj čas, který nesmíme promarnit - to jsou Boží hodiny v nás, o nichž nevíme, kdy se zastaví. Nutí to k otázce: Chceme riskovat sebeklam, že Bůh je „slepý“? Hodinář, kterého přelstíme tak jako člověka? (str. 13)

Velkým nebezpečím pro Boží kralování v nás je vlažnost. Jak mrazivě zní slova sv. Jana z Avily, když se ptá, proč kvůli úlevě v několika útrapách podstupuje člověk jiné a mnohem vážnější útrapy! (str. 10) Mít Ježíše za Krále svého srdce znamená mj. přát si jen to, co si přeje Bůh - nenechat si svou duši otrávit...

Ježíš jako dokonalý Král nezapomíná ani na „neviditelné obyvatele“ svého království. Proto v sobotu před první nedělí adventní se s ním v srdci zúčastněme vigilie za počatý lidský život (nebo aspoň se spojíme duchovně), abychom prosili za počaté lidské bytosti a odprošovali za usmrcení nenarozených dětí. A prosme i za záchranu přirozené lidské sexuality a přirozené instituce manželství a rodiny. (str. 12)

Už tedy víme, jak reálně kraluje Ježíš v našem srdci? Kéž nejsme zatím jen tam, kam dospěl Pilát, jemuž Ježíš řekl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“

Daniel Dehner

Dnes se setkáváš s Pánem za mimořádných okolností před Pilátovým soudním stolicem. Tři roky chodil Ježíš od místa k místu a ohlašoval příchod svého království. Ale když před několika dny přijel do svatého města na oslátku a zástup už vítal *přicházející království*⁽¹⁾, byl vydán soudu a všechno nasvědčuje tomu, že jeho život bude již za několik hodin násilně ukončen. Není to úplně fiasko tříletého působení? Pros božského Ducha, abys ve světle tohoto nečekaného zvratu správně pochopil, čemu Ježíš vlastně dosud učil.

„*Tvůj národ tě vydal. Čím ses provinil?*“ ptá se pohanský soudce. „*Hlásal jsem pravdu a království, které není z tohoto světa.*“ Chápeš, co to znamená? Tento svět bude zuby nehty hájit svůj monopol. Přijít s něčím jiným pokládá za neodpuštělné. Syna člověka, který přišel založit Boží království, tento svět nepřijímá, a přitom jim nestačí, že Ježíše odmítají, oni se domnívají, že ho musí odstranit, zničit jako naprosto nesnesitelného, aby se už nemohlo stát, že by se před jejich zraky znovu objevil. *Pryč s ním!*⁽²⁾

Božský paradox je však v tom, že právě s tím vším Ježíš počítal, dokonce o tom zcela otevřeně mluvil. Nejméně třikrát prohlásil: *Syn člověka bude vydán do rukou hříšníků, zabijí ho.*⁽³⁾ Proč to? Je to jeho svobodně přijatý způsob, jak založit Boží království. Právě nyní přichází jeho slavný začátek. Kdyby Ježíšovo království bylo z tohoto světa, použilo by sílu a prostředky běžné v tomto světě. Ono však něco takového vůbec nepotřebuje. I ty je zcela vyřaď ze své praxe. Ježíšovým mocenským nástrojem je **láska**. To je *základ světa, který nezakolísá*⁽⁴⁾. Ježíšova nepremozitelnost je v tom, že on, Král, svobodně snáší, že je na tomto světě pokořován. Celé budoucí dějiny budou ustavičnými pokusy zničit jeho království silou a pomluvami. A výsledek? Krev těch, které tento svět bude pokládat za přemožené a zlikvidované, bude semenem nových učedníků z jeho království.

Žádný vladař, žádný král se tak bytostně neztotožnil se svou říší, jak to činí tento Král. On sám svým dobrovolně obětovaným životem právě v tento den píše ústavu svého království. Ježíšovo království je Ježíš sám. Stojí tu před mocným římským vladařem v poutech jako poslední

Království lásky

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti*

Kdo je z pravdy, slyší můj hlas.

z posledních. Co na něm vidí tento svět? Bezmocnost, ponížení, hanbu, předmět opovržení a výsměchu, mrzáka, blázna. I zločinec dostane před ním přednost. Ve skutečnosti zde Pán pečeti každé slovo, které za tři léta vyslovil. Nic z toho, co řekl, neodvolává, všechno platí. On sám je zárukou, že všichni ti světem pohrdání, chudí, tiší, zarmoucení, pokojní, ponížení a pronásledovaní pro spravedlnost jsou a budou skutečně blahoslaveni. Moc tohoto Krále je právě v tom, že může sebou nechat smýkat v prachu a krvi a jeho královská důstojnost nejen tím neuptrpí, ale právě z toho vzejde jeho sláva.

Jeho protivníci a nepřátelé opravdu *nevědí, co činí*⁽⁵⁾. Doufají, že se ho definitivně zbaví, když ho pozvednou na dřevo. Ale právě to sám volil, aby *všechny přitáhl k sobě*⁽⁶⁾. Roztáhnou jeho paže, ale tyto paže obejmou celý svět. Probodnou jeho bok, ale tím jen otevrou cestu k jeho Srdci, aby odtud mohla proudit řeka milosti a milosrdenství. Takto se Ježíš stává *svědkem hodným víry*, vlastní krví potvrdí své učení a *vydá svědectví pravdě*. To, co se tu odehrává, není tragédie krále - blázna. Tragédii jdou vstříc ti, kteří *nejsou z pravdy a neslyší jeho hlas*. Jednoho dne *uvidí, koho to probodli, a budou pro něj naříkat*.

Netrap se, že v tomto nepřátelském obklíčení se nedá podniknout nic na jeho záchranu. Tady přece nejde o jeho, nýbrž o tvoji záchranu. Tady jde o to, abys mu ani uprostřed moře zaslepenosti a nenávisť nepřestal naslouchat a právě pro jeho zdánlivou porážku uvěřil jeho slovu jako slovu pravdy. Jestliže neslyšíš v tom nenávisťném křiku, co říká, můžeš to vyčíst z jeho důstojného chování: klaněj se jeho vznešenému klidu, jeho královskému majestátu. Uvěř mu proti vši naději, jen pro něj samotného. Ten, kdo tě **tak** miluje, ví, co dělá. Víš už přece, *kam jde, a cestu znáš*⁽⁷⁾. On nejde do záhuby, **jde k Otcí**. Jeho logika není z tohoto světa. Tento Král panuje tím, že slouží: *miluje tě a obmývá z tvých hříchů*.

Liturgická čtení

1. čtení - Dan 7,13-14

Díval jsem se v nočním vidění, a hle - s nebeskými oblaky přicházel někdo jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

2. čtení - Zj 1,5-8

Ježíš Kristus je svědek hodný víry, prvozený z mrtvých a vládce nad pozemskými králi. Tomu, který nás miluje, který nás svou krví zbavil hříchů a udělal z nás královský národ a kněze Boha, svého Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky! Amen.

Hle, přichází v oblacích! Každé oko ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou pro něj naříkat všechna pokolení na zemi. Ano, amen.

Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Vševládný.

Evangelium - Jan 18,33b-37

Pilát se zeptal Ježíše: „Ty jsi židovský král?“

Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“

Dokončení na str. 4

Kde je tvoje místo? Zůstaneš uprostřed davu, který Pána odsuzuje, protože *není z jejich světa*? Neměl bys stát po jeho boku? Právě nyní je nejpříhodnější chvíle přihlásit se k němu. Vůbec se toho nelekej. *Jeho království nebude konce*. Nedívej se, čím máš s ním procházet, ale kam směřuje. Hloubka jeho i tvého pokoření je jen dokladem, jak vysoká je cena konečného cíle: *být královským národem a knězem Boha Otce. Tomu buď sláva a vláda na věčné časy*,

Můj Pane, pevný je tvůj trůn od pradávna. Jsi od věčnosti. Tvému domu přísluší svatost.⁽⁸⁾ *Ano, amen.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mk 11,10; ⁽²⁾ Jan 19,15;

⁽³⁾ srov. Mk 8,31; Mk 9,31; Mk 10,33n;

⁽⁴⁾ Žalm 93,1; ⁽⁵⁾ Lk 23,34; ⁽⁶⁾ Jan 12,32;

⁽⁷⁾ srov. Jan 14,4; ⁽⁸⁾ Žalm 93,2.5

Mučedník v Arménii

Blahoslavený Salvator Lilli OFM a druhové

Dětství a vstup do františkánského řádu v mladém věku

Salvator Lilli se narodil 19. června 1853 jako šesté a poslední dítě rodičům Vincenci Salvatoru a Annunciatě Lillovým v Kapadocii, provincie Aquila (Abruzzo) v Itálii. Ještě téhož dne byl pokřtěn jménem Salvator. Jeho otec měl v Nettunu obchod. Mohl tak svému nejmladšímu zajistit dobré školní vzdělání.

Jako 17letý prosil Salvator o přijetí do františkánského řádu. Absolvoval noviciát v Nazzanu (provincie Řím) a potom filosofická studia v Castel Gandolfo. V roce 1872 byla italským státem většina klášterů zrušena. To bylo pro mladého bratra znamením, aby se vydal na misie do Svaté země. Přišel do Jeruzaléma a do Betléma, kde pokračoval ve studiu teologie. Dne 6. dubna 1878 byl vysvěcen na kněze. Svoji první mši svatou slavil u Svatého hrobu v Jeruzalémě. Pro doplnění studia strávil v Jeruzalémě další dva roky.

Neúnavný v Arménii, krátký návrat do vlasti

Kustodie Svaté země udržovala tehdy v Arménii více misijních stanic. O tyto misie se zajímal P. Salvator. Tak se vydal nejdříve do Aleppa, do Sýrie a potom do Ma-

rasca, aby se naučil turečtinu. Toto město, které se dnes nazývá Kahramanmaras, leží v jihovýchodní části Anatólie, severovýchodně od syrské hranice.

V létě 1885 se musel mladý misionář zase vrátit do Itálie, aby si vyřídil záležitosti ohledně vojenské služby. Horlivý misionář vycestoval totiž do Palestiny, aniž by

Bl. Salvator Lilli OFM

nastoupil na svoji brannou povinnost. Tak sedm let po vysvěcení na kněze oslavil teprve svoji primici ve své vlasti, Kapadocii. Už druhý den stáli u dveří rodičovského domu četníci se zatykačem. Nenastoupil prý na povolávací rozkaz do armády. Díky žádosti o milost k italskému králi byl uchráněn tříměsíčního vězení.

Zpět v Arménii, péče o nemocné choleroou a o chudé

Nehledě na varování spolubratří a příbuzných, vrátil se obětavý misionář v létě 1886 zpátky do Marasca. Tam ho zvolili roku 1890 představeným do úřadu, který zastával až do roku 1894. V té době psal 4. prosince 1890 své sestře do Itálie během epidemie cholery, že teď se jenom stará o nemocné a přitom musí běhat jako poštovní posel tam a zpět. K tomu ještě

dodal: „Cítím v sobě takovou sílu, že považuji za úplně normální vyhledávat nemocné choleroou, dotýkat se jich, podávat jim léky atd. ..., místo toho, abych malomyslně, cítím se, i když jsem cholera nikdy neprožil, jako starý frontový voják.“

Když horlivý misionář viděl, že mnoho křesťanů musí žít ve velmi ubohých poměrech, získal za velkých obětí rozsáhlý pozemek, aby obstaral těmto rodinám to nejpotřebnější k životu. Z Itálie si dokonce nechal poslat zemědělské stroje pro přípravu půdy. Současně postavil v Marascu novou velkou kapli, která byla slavnostně otevřena 4. října 1893. To byl poměrně hodně riskantní podnik, nejenom pro nedostatečné množství peněz, které měl k dispozici, ale především proto, že muslimové netolerovali kultovní místa jiných náboženství. Tady k tomu ještě otevřel lékárnu k distribuci léků a k umožnění první pomoci.

Všemi těmito iniciativami přispíval horlivý misionář z Itálie k šíření duchovní činnosti svých spolubratří a snažil se také o to, aby jejich ubytování v misijních stanicích bylo přijatelnější.

Začátek pogromů, rozhodnutí zemřít pro Krista

V roce 1894 byl P. Salvator jmenován představeným misijní stanice Mujuk-Deresi, což bylo vzdáleno od Marasca sedm hodin jízdy na koni. Tato misie byla zřízena františkánskou kustodií Svaté země, aby se tamější katolické obyvatelstvo mohlo shromažďovat; žilo totiž rozptýleno ve vzdálených a nehostinných údolích.

Dne 23. října 1895 byl na cestě z Marasca těžce zraněn jeden muslim a z tohoto činu byli obviněni křesťané. Když zraněný o den později zemřel, rozšířila se nenávist na celé společenství. Došlo k masakru, jehož oběti byly tisíce lidí. Představený odlehle misie Jenige-Kala vyzýval P. Lilliho ve dvou poselstvích, aby proměněné hostie a víno spotřeboval a opustil zemi s co největším počtem osob. Ale dobrý pastýř P. Salvator se nevyrovnal s tím, že by měl své stádo jednoduše opustit. Byl připraven na všechno – i na smrt.

Mučednická smrt

Dne 18. listopadu 1895 vstoupil do vesnice prapor vojska. Den poté přišel velitel s eskortou k misijní stanici P. Salvato-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“

Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“

Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

Rus Fjodor Michajlovič Dostojevskij, který občas žil v Německu, byl velmi úspěšným spisovatelem. Ve svém románu *Bratři Karamazovi* ponechává vyprávět nezvladatelně divokého Ivana *Legendu o Velkém inkvizitorovi*. Tato poema učinila básníka světoznámým. Řeč v podobenství má následující obsah: V době inkvizice sestupuje Kristus ještě jednou dolů na zemi. Lidé ho poznávají a všude ožívá víra. Ale starý kardinál, Velký inkvizitor, ho dá zatknout a uvrhnout do vězení. Obžalovává ho a předhazuje mu: Ty jsi dal lidem příliš mnoho svobody. Lidé na to nejsou zralí. Proč jsi nepoužil žádných mocenských prostředků? „Kdybys přijal korunu a meč, pak by se ti všichni podrobili. V jedné jediné ruce by byla spojena vláda nad těly a nad dušemi a nastoupila by říše věčného míru. To jsi opomenul. Kdybys přijal meč a purpur císaře, založil bys světovládu a přinesl světu mír. Protože, kdo jinak by mohl vládnout lidem, když ne ti, kteří mají v rukou jejich svědomí a jejich chléb.“

Proč ale Kristus postavil ve světě kříž? Proč neuskutečnil říši Boží a nenastolil svoji královskou vládu? Tyto otázky zůstaly až do dneška. Někteří už posměšně pozměnili známé slovo teologa Alfreda Loisyho takto: „Ježíš kázal království Boží, ale přišla církev.“

Ježíš se zřekl mocenských prostředků a násilí. Zvolil cestu lásky, která byla přibita na kříž. Lidé odmítli jeho poselství lásky, udělal tedy poselství lásky sám ze sebe.

Kristus, nenásilný král

Pro něho je láska nejvyšším principem. Svobodně se rozhodnout může jenom láska. On se udělal pšeničným zrnem, které padne do země a odumře, ale tím přinese bohatý plod.

Ještě teď jsou v našich kostelích občas staré důstojné kříže, kde Pán na kříži nenese trnový věnec, ale korunu. Především ve středověku si oblíbili toto zobrazení. To není žádný vrtoch tehdejších umělců. Toto neobvyklé zobrazení Ukřižovaného se opírá silně o zprávu Janova evangelia. Tam je Kristus vítěz a král právě v té hodině, kdy je nejslabší.

Po bičování a trním korunování se mu posmívali římsí vojáci: „Buď pozdraven, židovský králi!“ Charakterově slabý a do úzkých zahnaný Pilát se obrátil k lidu: „Vašeho krále mám ukřižovat?“ K tomuto zástupci světské moci prohlásil Ježíš poprvé veřejně: „Ano, já jsem Král!“ Pak Pilát vlastně nevynesl žádný formální rozsudek, nýbrž se posadil na soudnou stolicí a ukázal na Ježíše se slovy: „To je váš král!“ To znamená krátce a stručně: „On jim Ježíše vydal.“

Evangelista úžasně podal tuto scénu: V hodině odsouzení byl Ježíš dosazen jako král – docela oficiálně – dokonce místodržícím římského císaře, tehdejšího nejvyššího světského vládce. To zní jako hodnověrná intronizace. Jako Ukřižovaný je Ježíš naším Králem.

Ježíš tím myslí: Z kříže vychází spásnosná a skutečně osvobozující síla. „Což nemusel Kristus snášet všechno to utrpení, aby vešel do své slávy?“ (Lk 24,26), říká On později učedníkům na cestě do Emauz. Ježíš ví, že nikdo neobejde kříž, ani ti ne, kteří se mu na kříži posmívali. Jestli jsou to teď vojáci, farizeové nebo obyčejný lid, ti všichni přijdou znovu, potom ale sami obtíženi křížem. A poněsou tento kříž tak dlouho, až se z něho strhají a zemřou. Pán nepotřebuje běhat za lidmi, oni přijdou k němu sami od sebe.

A teprve potom, když budou viset vedle něho na kříži, ukáže svoji skutečnou moc. „Ježíši, vzpomeň si na mne, až přijdeš se svým královstvím,“ (Lk 23,42) – tak prosí zločinec, který byl přibitý na kříži vedle něho. Jemu ukazuje Ježíš svoji velikost a svoji nezraněnou důstojnost. On, který je sám na konci, ukazuje těmto vinou obtížným lidem na nový začátek, který je tak velkolepý, že si ho nedovedeme představit: „Vpravdě ti říkám, dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lk 23,43)

Takového Krále oslavujeme na konci církevního roku. Žádnou filmovou hvězdou, žádného oslnivého vítěze, který na tomto světě vládne mocí. A přesto je to Syn všemohoucího Boha, v jehož ztroskotání se právě zjevuje jeho síla a sláva.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 23/2014 přeložil -mp-

► ra Lillioho. Milý františkán jim vyšel vstříc a nabídl jim kávu. Oni ale od něho požadovali, aby se zřekl křesťanské víry. Rozhodnutí pro Krista bylo spouštěčem pro jeho mučednictví. Údery bajonetem způsobili P. Salvatorovi velkou ztrátu krve.

O čtyři dny později bylo 12 mužů navzájem spoutáno a spolu s P. Lillim odvezeno do odlehlého údolí. Tam byli vyzváni, aby se přihlásili k islámu. Statečný františkán pozvedl ruce k nebi a zvolal: „Já vyznávám jenom Ježíše Krista!“ Dva průvodci byli ve vzdálenosti 10 metrů. Katí křičeli: „Když nepřestoupíte k islámu, popravíme vás!“ Duchovní zvolal: „Poslouchejte Krista a modlete se!“ Čtyři z dvanácti mužů se přiznali k islámu a byli odvedeni stranou. K P. Salvatorovi

a k sedmi zbylým řekli: „Podívejte se, tito čtyři zachránili svoji kůži. Vás ale, když se nepřidáte k islámu, usmrtíme!“ Všichni zvolali: „My jsme pro Krista!“ Byli popraveni bajonetem.

Jména těch zbývajících sedmi mučedníků jsou: Jan, Kadir, Tzeroum, Vardavar, Pavel, David, Teodor. Protože vojáci nedůvěřovali ani Arménům, kteří zradili, usmrtili je také.

Blahořečení papežem Janem Pavlem II.

Dne 3. října 1982 byli Salvator Lilli a jeho sedm druhů blahořečeni. Papež Jan Pavel II. při té příležitosti řekl: „Je významným znamením, že se blahořečení P. Salvatora Lillioho, františkánského misi-

onáře ve Svaté zemi a faráře misijní stanice Mujuk-Deresi koná dnes, 3. října 1982, v předvečer svátku sv. Františka z Assisi. O 700. výročí smrti světce z Assisi, v roce 1926, chtěl můj předchůdce Pius XI. vyzvednout spojitost, která byla mezi sv. Františkem a zemí Ježíšovou, tím, že blahořečil osm františkánů z kustodie ve Svaté zemi, kteří byli v roce 1860 zavražděni v Damašku (bl. Engelbert Kolland a druhové). Dnes, při 800. výročí narození sv. Františka, bude ke cti oltáře povýšen další z jeho synů, který byl v jedné zemi Orientu duchovně činný, spolu se sedmi věřícími své farnosti, kteří společně s ním vytrpěli mučednickou smrt.“

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 23/2013 přeložil -mp-

Nejoblíbenější píseň Johanna Sebastiana Bacha

„Otče, je-li to možné, ať mě mine tento kalich, ale ne jak já chci, ale jak ty chceš!“ *Tento postoj jednoduchého odevzdání se do Boží vůle charakterizoval Johanna Sebastiana Bacha (1685–1750), jednoho z nejvýznamnějších německých hudebních skladatelů. V letošním roce si připomínáme 330. výročí jeho narození.*

Bach, který spolu s Beethovem a Mozartem patří k největším postavám klasické hudby, strávil nejdéle čas svého života v Lipsku. Jako skladatel tam působil 27 let, až do své smrti. Jako umělecký vedoucí chlapeckého sboru Thomaschor v kostele sv. Tomáše a hudební ředitel byl zodpovědný za čtyři hlavní kostely ve městě. Jeho skladby, odrážející hloubku vlastního luteránského náboženského přesvědčení, poslouchalo každou neděli až 2000 věřících. I když byl Johann Sebastian Bach považován za vynikajícího varhanního a klavírního virtuóza, nikdo v Lipsku tehdy ani netušil, že je to jeden z největších hudebních génů v dějinách hudby a že jeho kompozice mají celosvětový význam. Stačí vzpomenout Matoušovy pašije, Vánoční oratorium, Brandenburské koncerty, Umění fugy nebo grandiózní Mši h-moll; při jejich uvedení v katolickém zámeckém kostele v Lipsku spoluúčinkoval i Bach.

Není známa žádná nemoc, kterou by Bach během svého života trpěl. Ale to se v posledním roce jeho života překvapivě změnilo. Zánět čočky v pokročilém stádiu a šedý zákal způsobily, že postupně oslepl na obě oči. Písmo tohoto 65letého tvořivého skladatele se stalo nečitelným a došlo to až tak daleko, že všechny dokumenty museli podepisovat buď jeho druhá manželka Anna Magdalena, anebo jeho syn Johannes Christian (jeden z jeho 20 dětí ze dvou manželství).

Na jaře roku 1750 přišel do Lipska známý anglický oční lékař Sir John Taylor, který byl ochotný mistra Bacha operovat. „Ve jménu Božím,“ souhlasil Bach a vložil svůj osud zcela do rukou Božích. Taková operace byla v 18. století velmi riskantní, protože tehdy nebyly ani sterilní nástroje, ani narkóza. První zákrok koncem března nevyšel a po něm následovala druhá operace. Když mu po několika dnech z očí sundali obvaz a okolostojící rodina se milovaného otce zeptala:

„Vidíš?“, odpověděl: „Ať se stane vůle Páně, nic nevidím!“ Když se nato všichni přítomní rozplakali a tím otcovu srdci jen přitížili, on je utišteřil: „Zaspívejte mi raději moji oblíbenou píseň: Ať se stane vždy jen to, co chce můj Bůh; jeho vůle je ta nejlepší!“

Čtyři měsíce s velkou odevzdaností nesl Bach svoji slepotu. Ale i přesto hrál na varhany v kostele sv. Tomáše své nádherné a něžné improvizace. Dokonce se nevdal ani komponování; notu za notou diktoval svým žákům či příbuzným. Bach musel cítit, že přichází jeho konec, neboť svému poslednímu chorálu dal příznačný, charakteristický název: *Tímto předstupuji před tvůj trůn*. Na smrtelné posteli se Johann Sebastian Bach v pokoji rozloučil se svými drahými a před Boží trůn předstoupil 28. července 1750.

Pramen: Pfr. Pierre Lefèvre, Kleine Geschichten, große Wahrheiten. Miriam Verlag, Jestetten 2011. Z Vítězství Srdce 105/2015 přeložil dd-

O odpuštění vin - dokončení katecheze ze str. 2

prohlášení, stačí pohazení a všechno pomine, a začíná se znovu. Nikdy den nezakončit válkou!

Naučíme-li se takto žít v rodině, budeme si tak počínat i navenek, kdekoli se ocitneme. Je snadné upadat v tom do skepse. Mnozí, včetně křesťanů, si myslí, že je to přehnané. Říká se: ano, jsou to krásná slova, ale není možné je praktikovat. Tak tomu ale díky Bohu není. Přijetím odpuštění od Boha jsme s to sami druhým odpuštět. Proto nás Ježíš nechává denně opakovat tato slova v modlitbě Otče náš. A je nezbytné, aby ve společnosti, která je někdy neúprosná, byla místa, jako jsou rodiny, kde se vzájemněmu odpuštění učí.

Také v tom oživila synoda naši naději. Schopnost vzájemně si odpuštět je součástí povolání a poslání rodiny. Praxe odpuštění nejen chrání rodiny před rozpa-

dem, ale pomáhá společnosti, aby byla méně zlá a méně krutá. Ano, každé odpuštění zaceluje trhliny domu a upevňuje jeho zdi. Církev, drahé rodiny, je vám stále po boku, aby vám pomáhala stavět váš dům na skále, o které mluvil Ježíš. Nezapomínejte na slova, která tomuto podobenství o domu bezprostředně předcházejí: „Ne každý, kdo mi říká: »Pane, Pane!«, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli nebeského Otce,“ a dodává: „Mnoho z nich mi řekne v ten den: »Pane, Pane, copak jsme v tvém jménu neprorokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy?« Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo děláte nepravost!“ (srov. Mt 7,21–23) Jsou to nepochybně silná slova, jejichž cílem je otrást námi a povolát nás k obrácení.

Ujišťuji vás, drahé rodiny, že budete-li schopny ubírat se stále rozhodněji ces-

tu blahoslavenství, učit se a vyučovat vzájemnému odpuštění, pak v celé velké rodině církve poroste schopnost dosvědčovat obrodnou sílu Božího odpuštění. Jinak budeme možná krásně kázat a třeba i vyženeme nějakého zlého ducha, ale Pán nakonec neuzná, že jsme jeho učedníky, protože jsme nebyli schopni odpustit druhým a nechat si odpustit od druhých!

Křesťanské rodiny mohou opravdu mnoho vykonat pro dnešní společnost i pro církev. Rád bych proto, aby rodiny během Jubilea Milosrdenství znovu objevily poklad vzájemného odpuštění. Modleme se, aby rodiny byly stále více schopny žít a tvořit konkrétní cesty smíření, na kterých nikdo nebude vydán na pospas tíži svých vin. S tímto úmyslem řekněme společně: „Otče náš, odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“

Přeložil Milan Glaser, Česká sekce Rádia Vatikán

Kristova svědkyně ve Svaté zemi

Khadra Zreinehová, katolická Palestinka, se zasazuje o smíření

Palestina 2010: Na cestě z Betléma v izraelské oblasti na jednom kontrolním stanovišti k nám do autobusu přistupuje jako obrázek krásná, tmavovlasá Palestinka. Je vedoucí výpravy a tlumočnice, spřátelená s manželským párem Fleckensteinových, který nás provází na naší pouti do Svaté země. Khadra Zreinehová nás nadchne již svým radostným chováním a svou výbornou němčinou. To bylo naše první setkání s ní.

Nyní byla ve Vídni. Před obědem se společnými přáteli jsem ji poprosila o rozhovor, když jsme slyšeli předchozího večera její přednášku na jedné vídeňské fari. Velmi živě, dojemně a humorně nám tehdy vyprávěla o svém životě a příbězích své země. Co jsme slyšeli o těžké situaci tam, námi otřásl, mnohé popostrčilo do správného světla. Zapůsobila na nás její neotřesitelná víra a její naděje na lepší, pokojnou budoucnost v této zkoušené zemi.

Její rodina pochází z Betléma, vyprávuje další den. Při hledání lepší možnosti výdělků a bezpečného života v křesťanské Evropě přesídlují rodiče roku 1956 s Khadrinými dvěma staršími sourozenci do Německa, kde Khadra přišla na svět. V Bonnu nalézá otec práci v jedné tiskárně. Khadra tam chodí do školy, cítí se dobře. Volný životní styl Němců vzbuzuje v otci obavy. Nechtěl, aby dcery byly tomuto vlivu déle vystaveny, nebo – chraň Bůh – se vdaly za Němce.

Své právo na návrat však pozbyl kvůli své dlouhé nepřítomnosti. Ale rodina může trávit dovolenou v Palestině. Každý rok je to jejich prázdninový cíl. Ovšem je zde možnost požádat o pomoc jejich rodinné společenství. Velká část této velké rodiny totiž stále žije jako předtím v Palestině.

O to se také pokouší otec každý rok – potají a marně. Rok 1978 je ale daleko. Khadrě je právě 15 let a rodina, tak se domnívají děti, je na prázdninách u prarodičů v blízkosti Betléma. Tu otec vysvětluje: Zůstaneme tady, neboť pro právo návratu stát Izrael požaduje, aby člověk hned po příjezdu po nejméně dva roky nepřerušně zůstal v zemi. Hrůzu dětí si může člověk lehce představit: škola, přátelé, bydlení, prostředí mají být jedním rázem zapomenuty! A volat do Německa je příliš drahé, posílat dopisy velmi nejisté.

Je jí zde nyní vše cizí? Ne, neboť prázdniny zde trávila vždycky. Také i v Německu byla vychovávána přísně palestinsky. Khadra vyprávuje: „Německo přestalo u prahu dveří existovat. My dívky jsme si nemohly dovolit žádné svobody, neboť čest rodiny spočívala na našich ramenou.“ K tomu dodává: „Tehdy jsem to chápala jako příliš přísné. Jsme křesťané s muslimskou výchovou, stěžovala jsem si vždy. Dnes, když mám dcery a syny, jsem rodičům vděčná, chápu nyní, jak je obtížné vychovat děvče v dnešní Evropě. Vděčná jsem svému otci i za to, že nedopustil, abych se této zemi, těmto krajanům a palestinské společnosti odcizila.“

V roce 1978 je opět, ať chce nebo ne, v zemi svých předků a, jak brzy zjišťuje, jako neprovdaná dívka – v protikladu k provdaným ženám – je ve svých svobodách právně omezena. Rozhoduje se tedy brzy se provdat. Její matka a jedna z jejích kamarádek jsou při jednom kávovém večírku v jednání zajedno. Jedna má krásnou, vdavekchtivou dceru, ta druhá švarného syna, Basema. Svatby, dozvěděla jsem

se, bývají domlouvány při cestě do kostela, při zasnoubení nebo na svatbách. Ovšem Khadra trvá na tom, lépe toho mladého muže poznat – ne jen „posadit se na gauč vyhlédnutý rodinnými příslušníky“.

Tak se uskutečňují tajná setkání u jedné tety: tam se setkává se svým vyvoleným o samotě v obývacím pokoji. Více jich tam uvnitř nebylo, musí se dodat. „Ano, zde jsme se setkávali po devět měsíců každý den. A každý den jsme se přešli a diskutovali,“ vysvětluje s úsměvem. Neboť: „Každý den byl nějaký názor, jeden postoj, který jsem nechtěla akceptovat. Připustila-li bych to nyní, nemohla bych to později již změnit.“ Také pro Basema to nebylo zcela jednoduché: kvůli své německé minulosti je Khadra otevřenější než místní děvčata. Říká to, co si myslí, obrací se na lidi, není tak zdrženlivá, jak je zvyklý... Tak jsou mezi nimi překážky, které musí oba překonat.

Bylo to zpětně takto dobré? Odpovídá přesvědčivě: „Velmi, neboť v této době jsme si vše důležité vyjasnili.“ Skutečně: oba na nás nepochybně působí harmonickým a uvolněným dojmem. Na tomto způsobu poznávání zřejmě něco je! Dne 9. září 1979 je svatba. V říjnu 1980 přichází na svět první syn, v letech 1985 a 1987 dcery a v roce 1992 nejmladší syn. Jaký byl tehdy život? „Nebyla žádná kontrolní stanoviště, žádné zdi, žádné hlídky, pouze okupace.“ Od roku 1967 byly totiž Západní břeh Jordánu a Pásmo Gazy obsazeny Izraelem. „Ve městě byli vojáci, přede dveřmi domu nebo na tržišti, člověk se musel často prokázat a platit daně bez protislužby. Finančně se nám vedlo špatně. Ale: mohla jsem v Jeruzalémě nakupovat, vyhledat přítelkyně nebo lékaře. Absurdní situace, když člověk přemýšlí nad tou dnešní. Byli jsme obsazeni, ale necítili jsme žádné omezení svobod.“

V prosinci 1987 dochází k první intifádě (což znamená „svržení“ – izraelské obsazení), k násilným střetnutím mezi Palestinci a izraelskou armádou. V této době cestuje Khadra opět do Německa, kvůli operaci štítné žlázy. „Za intifády by takový zákrok u nás nebyl možný. Ovšem neměla jsem žádný cestovní pas, jen časově omezený Laissez-Passé na devět měsíců. Kdybych se do této doby domů nevrátila, byl by mi další pobyt v Izraeli zamezen.“ O tento pasový průkaz musel člověk žádat okupační úřad. ▶

Khadra Zreinehová

Khadra Zreinehová

► Tehdy letěla z Tel Avivu do Německa, což dnes již není možné. Dnes musí odletat z Jordánska, které je přes tři hranice s vícehodinovou čekací dobou. Jak prožila tento návrat? „V mládí jsem si myslela, že jsem propásla život v Německu. Když jsem se viděla s kamarádkami, vyprávěly jsme si o našich životech. A tu jsem se s vděkem vrátila, protože jsem zpozorovala, že jsem byla jediná, které byla skutečně šťastná.“ Všechny ostatní měly buďto rodinné problémy, nebo ještě nenalezly své místo v životě, vypráví. Divím se a ona doplňuje: „Jsem vděčná Bohu, že můžu před ostatními žít jako křesťanka. Je zcela nutné, aby alespoň někteří křesťané zůstali v zemi. Ve Svaté zemi žije nyní jen 1,2 % křesťanů, v Betlémě 19 %. Nemusí to příliš vytrubovat, jen svědčit svým životem o tom, co učil Ježíš – i když to není vždy jednoduché.“

Z nedostatku zbraní házely v průběhu intifády palestinské děti a mládí kameny na opancéřované vozy okupantů: „Já jsem svým dětem zakázala házet kameny. K tomu se musí říct, že armádní vozidla Izraelců čekala jen na to, až se na ně bude házet, aby se škola zavřela. Tedy hloupé děti házely kameny, aby nemusely jít do školy. Pokoušela jsem se vysvětlit svému synovi a jeho kamarádům: »Když budeš házet kameny a budeš prošetřován vojáky za šíření plakátů, nemůžeš už nic dalšího pro rodinu a svou zemi udělat. Dobré je, když se vyučíš svému povolání. Pak bude na tebe tvá rodina pyšná.« Pro mladíka, který tam nechtěl stát jako zbabělec, to bylo těžké pochopit. Můj vzkaz nedorazil. Tak jsem musela svého syna vyzvedávat ze školy, denně. Ovšem, škola se také zavřela, jako mnohé další.“

Mezi léty 1989 a 2002 vznikla, kvůli zavření mnoha škol, velká vzdělanostní mezera. Společně se sousedkami se Khadra rozhodla pomáhat dětem na ulici a doučovat je. „Po třech dnech sem vtrhlo vojenské auto. »Proč shromažďuješ mladé?« osopili se na mě. Někdo mě obvinil, že nabádám děti k odporu. Já na to: »Jen pomalu, kdybych to opravdu chtěla, hledala bych si nějaký bunkr. Kromě toho: Podívejte se na tento stůl, žádné plány letišť, ale školní učebnice.« Pak vojáci prohledali celý dům a uznali: Tady se nic nebezpečného neodehrává. Ale děti jsem

Khadra Zreinehová

musela poslat domů, nemohla jsem dále vyučovat.“ Velmi odvážné, myslím si plná obdivu.

První intifáda skončila v roce 1993 po dohodě v Oslu: Palestina byla rozdělena do tří zón – A, B a C. Bezpečnostní opatření měla být: Zóna A měla autonomní zřízení, tedy dozor Palestinců. K ní patřil Betlém, Ramallah, Hebron... V těchto zónách žili jen křesťané a muslimové. Izraelským občanům není povoleno vstoupit do zóny A. Palestinci naproti tomu nemohou do Izraele. V zóně B stojí sídliště Židů na palestinském území. Jsou pod palestinským stejně jako izraelským zmocněním. Nakonec jsou tu C-zóny, zaujímající 21 % rozlohy, která byla roku 1967 plánována pro stát Palestina. Zde bydlí Palestinci, ale pod vojenskými zákony Izraelců.

Když si to člověk prohlíží na nějaké mapě, je to naprosto flekatý koberec: Tu a tam nějaká malá A nebo B zóna, mezitím a okolo C (tedy izraelská vojenská oblast)! A všude strážná stanoviště a kontroly při cestě Palestinou. Člověk Khadre rozumí, když se ptá: „A s tím máme budovat stát?“ Přitom nezní z jejich slov ani hněv, ani nepřátelství – navzdory množství strachu, starostí a nepříjemností, které utvářejí její každodenní život – až po dodávky vody a proudu. V obou jsou na Izraeli závislí: „Získáváme stále jen část z toho, co bychom potřebovali, a nevíme, kdy to bude. Platíme asi třikrát tolik co lidé v Izraeli a vystačíme s vodou jen proto, že máme plně téměř všechny cisterny a zachycujeme dešťovou vodu – jejíž kvalita při velkých vedrech je nesnesitelná. Ale jsme odolní a přesto ji pijeme, neboť nanejvýš třikrát v měsíci máme tečkou vodu.“ Dobře si vzpomínám na to,

že jsem se ptala při návštěvě v její zemi na to, proč shromažďují na plochých střechách vodu.

„Komu by se tady nezvedala žluč?“ ptám se. „Můžu pyšně a vděčně říci, že nikoho nemám v nenávisti. V tomto názoru chci vychovat i své děti a mít takto vliv na svou velkou rodinu. Tady jsem se naučila i mnoho od své matky. Kupříkladu: Dům mých rodičů leží na hoře v Beit Jala, strategicky tak výhodně položený, že izraelsí vojáci obsadili naši plochou střechu. Mladí vojáci poskytovali vždy důvod k hněvu. Když nakonec zastřelili naši kočku, stěžovala si matka u jejich nadřízených. Ti je nahradili skupinou starších vojáků, kteří slibovali nezpůsobovat žádné mrzutosti.“

Když matka jednou této skupině vařila kávu, neměla jsem pro toto křesťanské jednání pochopení já, ani nikdo z rodiny. »Nemůžeš jim přece dělat kávu, to se nepatří.« »Proč ne, jsou přece milí. Musíme také je milovat a odpustit jim.« To mě dojalo a posílilo mou víru.“

Když jeden voják později nabídl sladkosti Khadriným dětem a vysvětlil, že má děti ve stejném věku, dovolila dětem nabídku přijmout, překonala svůj strach a nechuť, aby se děti neučily nenávidět. „Vysvětlila jsem jim pak, že sice není správné, že ti vojáci jsou na naší střeše, ale když člověk projeví lásku k bližnímu, nemá se mu to odepřít.“

V říjnu 2000 vypukla na jeruzalémské Chrámové hoře druhá intifáda. Smutně popisuje: „Lidé se chtěli proti obsazení bránit. Ale to se projevilo v atentátech a teroru v Izraeli. Bylo možné pozorovat: Násilí přináší násilí. A to nám přineslo tu zeď. Tato přehradní hráz byla vybudována roku 2002 – oficiálně, aby zabránila atentátům. Ve vstupu do Betléma je největší metrů vysoká, obklopuje oblast 6000 čtverečních kilometrů, ve které žijí asi tři miliony lidí. Odsud nemohou Palestinci ven bez zvláštního povolení. Na Velikonocce dostávají křesťané – ovšem ne všichni – povolení jít do Chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě. Je to jako loterijní hra. Neví se to předem. Tak i muslimové získávají povolení na ramadán...“

„Nepomýšlí lidé na odstěhování?“ ptám se. „Mé zkušenosti přispěly k tomu, že už na odstěhování nepomýšlím. I má cesta víry je silně ovlivněna samozřejmostí víry křesťanů ve Svaté zemi. Mnozí se pta-

►
jí, jak to, že se neztratí víra při všech těch mrzutostech, které se okolo nás dějí. Odpověď: Protože se zde děje tolik malých i velkých zázraků. Neboť kdo u nás v zemi nevěří na zázraky, není žádný realista.“ Jedním z těchto divů je pro ně událost za druhé intifady: Betlém a Beit Jala byly každou noc ostřelovány z protilehlých sídlišť, ale jen v noci: „Má tchyně šla jednou přes den s jedním sousedem ven, aby za domem nasbírali olivy. Najednou se rozpoutala střelba. Slyšela jsem nahore v pokoji, jak moje tchyně volá, že byla zasažena. Letím dolů a vidím: Z jejího levého prsu se řine krev. Pokouším se zastavit krvácení. Marně. Přes zákaz vycházení je s ní můj muž ihned v nemocnici. Tam konstatují čistý průstřel – milimetr dále a byla by na místě mrtvá. Rána byla vyčištěna, ovázána obvazem. Tchyně byla propuštěna s antibiotiky. To byl pro nás velký zázrak. K tomu se patří dodat: Náš dům byl po celý čas místem modlitby. Jakmile se setmělo, přicházeli naši sousedé k nám, a každou noc jsme se modlili za mír.“

Přes nepříznivé okolnosti jde život dále. Khadra se začíná, poté co jsou její děti odrostlé, vzdělávat jako překladatelka, vedoucí zájezdů a průvodkyně cizinců v Palestině. „Svým vedením a přednáškami se pokouším odstranit ze světa neporozumění, že Palestinci nenávidí Židy. To prostě není pravda. Média zcela falešně informují o skutečné situaci v Izraeli.“

Tak ráda vypravuje o přátelských setkáních židů, křesťanů a muslimů. „Každý Palestinec má přítele na druhé straně.

Na příslušné svátky si zavoláme. Když se naskytne příležitost, potkáme se v Jeruzalémě. S židy nemáme žádný problém, jen s izraelskou vládou,“ zdůrazňuje. „Vždy říkám: křesťané, muslimové, židé nemají ve společnosti žádný problém žít pohromadě. Staré Město v Jeruzalémě je ten nejlepší důkaz, že to není nemožné. Tam pozdravuje rabin každé ráno šejcha při kávě. Křesťané, muslimové a židé pracují a žijí jeden vedle druhého. Skalní dóm, Chrám Božího hrobu a Zeď nářků tu stojí v bezprostřední blízkosti vedle sebe.“

Zvláště ji dojala následující událost: „Na sousedním pozemku stojí jedna německá škola. Tam můj nejstarší syn složil maturitu. Řediteli se tenkrát podařilo zorganizovat výměnný pobyt s jednou školou v Tel Avivu. Děti byly nadšené. Vrcholným momentem bylo, že také izraelští maturanti přišli za námi do školy.“

„Židé v palestinské A-zóně?“ ptám se. „Jednoduše: školní komplex je tak velký, že se hlavní vchod nachází v C-zóně a zadní vchod v A-zóně. Jedním mohou dovnitř Palestinci, druhým Izraelci. Tak se mohli setkat vevnitř a vzniklo tam místo pokojného setkání odlišných společností.“ První div!

Ten druhý byl, když se Khadre s pomocí ředitele školy podařilo dva židovské kluky, s nimiž se její syn spřátelil, pozvat k sobě do domu. „Strávili jsme společně skvělý palestinský, židovský a křesťanský den.“

A ještě něco k tomu: Roku 2002 vstoupila izraelská armáda do Betléma. Byl zákaz vycházení. Po všech deset dní jen tři hodiny k nakoupení potravin. Ale jsou Ve-

likonoce a Khadra by chtěla s jinými ženami jít do blízkého kostela Narození. Malé procesí, žádná agresivní demonstrace. Jak bylo řečeno: velmi odvážná a hluboce věřící je tato žena. Sotva je skupina na hlavní cestě, doprovází je do kostela vojenský vůz a jeden opancéřovaný, ale nezastavuje je. Stejně tak se dostala po mši domů. Nakonec je Khadra se svými dcerami a jedním opancéřovaným vozidlem za sebou na ulici sama.

„Neměla jsem žádný strach, ale pocit mít opancéřované auto za zády je těžko popsitelný. Když jsem přišla domů, chtěla jsem dát signál. Byly Velikonoce, svátek smíření: Tak jsem se chtěla otočit, poděkovat vojákům, že nám nebránili. Když jsem se obrátila, otevřel se poklop. Aha, teď mě chtějí vzít s sebou, blesklo mi hlavou. Byla jsem zaražená, dokud mě jeden voják nepozdravil jménem: »Paní Zreinehová, žádné starosti, my jsme přátelé vašeho syna, byli jsme u vás před pár lety.« Měli pro nás také ovoce a potraviny. V tomto okamžiku jsem prožila všechny pocity, které může člověk zakusit: byla jsem radostná, smutná, šťastná – a strašně naštvaná, že tento moment nemůžu prožít znovu. Proč přišel pokoj z tohoto opancéřovaného vozidla a ne od obou vlád, které jsou údajně tak věřící – proč? A přece, tento den mi Bůh ukázal, že pro něj není nic nemožné.“

A Khadra uzavírá slovy: „Ano, v této zemi jsem se naučila důvěřovat Bohu. Svátá země je velké požehnání. Kdo k nám do Svaté země přijde, může to zakusit a odnést si požehnání.“

Z VISION 2000 – 5/2015 přeložil -jn-

Pákistánská křesťanka zavražděna – odmítla sňatek s muslimem

V Pákistánu na začátku listopadu zemřela dvacetiletá křesťanka Sonia Bibi, která několik dní předtím byla polita benzínem a zapálena, protože odmítla sňatek s muslimem a konverzi na islám. Dívka stihla před smrtí podat svědectví, které vyšetřovatelé nahráli. Pachatel zločinu je ve vězení, mnozí se však obávají, že trestu unikne, jak se velmi často v těchto situacích stává. Zpráva o smrti dvacetileté křesťanky vyvolala v mnoha pákistánských městech protesty proti ponižujícímu zacházení mužů se ženami.

Drama křesťanské dívky opět upozornilo svět na násilí, jemuž jsou vystaveny ženy náboženských menšin, nucené k sňatku s muslimy. Odhaduje se, že v Pákistánu dochází každoročně k uzavření nejméně tisíce podobných svazků. Jejich oběťmi jsou nejčastěji nezletilé dívky z chudých rodin. Jsou znásilňovány, bity, nuceny k nejtěžším pracím a zároveň vydirány. Pokud se vzbouří, nebo dokonce obrátí na policii o pomoc, negativně to dopadne na jejich nejbližší. Všeobecně proto panuje klima mlče-

ní, tím spíše, že policie se staví na stranu pachatelů, a zastrašování svědkové po čase ustupují od svých prohlášení.

Organizace pro lidská práva předložily v pákistánském parlamentu návrh zákona zakazující nucené konverze, s kterými tyto praktiky souvisí. Nemají však nejmenší šanci na úspěch, protože práva etnických a náboženských menšin jsou v tomto islámském státu stále více omezována.

Podle www.radiovaticana.cz

Tvůj dopis mi navodil smíšené pocity radosti i smutku; neboť zatímco se raduji, když slyším, že se těšíš lepšímu zdraví, lituji toho, když slyším, že ses stal vlažným ve svých náboženských povinnostech. Poděkujme našemu milosrdnému Spasiteli, že uzdravil tvé tělo, a vyznejme s lítostí chyby, kterých jsme se dopustili.

Ó, vlažnost! Kdyby jen ti, kteří po této cestě jdou, správně rozuměli, co to je, měně snadno by upadali do jejich osidel, protože by se děsili stát se otroky tak krutého tyрана. Když jsme svobodni od této neřesti, nemůžeme dělat nic jiného než trpět pro Boha, dokonce smrt samotná se nezdá být příliš velkým břemenem, zatímco zajatec vlažnosti shledává i stéblo příliš těžkým k nesení. Tato neřest ničí duchovní život člověka a zastavuje nejen všechno vytrvání v dobrém, které začal, ale dokonce zapřičiňuje v něm lítost, že v tom začal, tak se obrací do hořkosti, která měla být sladší než med pro jeho duši.

Israelité, kteří putovali pouští, měli touhy tak nezřízené, že si nemohli užít manny „zahrnující v sobě všechnu sladkost“, kterou jim Bůh seslal. Jejich slepota byla tak velká, že neobviňovali sama sebe nebo špatný stav svého zdraví, nýbrž jídlo, které bylo nejvybranější. Toužili po nějaké jiné lahůdce, o které si mysleli, že je lépe uspokojí a více potěší: byla jim dána, ale za cenu jejich životů. Musíme se z toho poučit, že i když věci Boží nám nejsou vždy příjemné, stejně si nesmíme přát ty, co jsou k nim opačné, jakkoliv nádherné se nám můžou zdát, neboť bezpochyby otráví naše duše. Spíše bychom se měli zbavit znechucení, které z náboženství pociťujeme, a pak, když jsou chutě naší duše zdravé, bychom měli cítit správnou a příjemnou chuť jídla, které Bůh dává svým dětem.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na přednášku Prof. ThDr. Václava Wolfa s názvem **JE PEKLO PRÁZDNÉ?**, která se bude konat v úterý 1. prosince 2015 v 18 hodin v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Pracovat s leností a vlažností v Boží službě zapřičiňuje, že povedeš život tak nešťastný, že budeš nucen změnit své cesty. Navíc je takový život nelojální k našemu Spasiteli, který pracoval s takovou nadšenou láskou, aby nás vykoupil, a tak ochotně vzal kříž, že jeho láska k nám překonávala jeho utrpení. Vlažná duše nemůže zakusit radosti světa, když se vzdala touhy konat správné, a kvůli nedostatku vroucnosti stále nenalézá radosti u Boha. Taková duše je umístěna mezi dvěma protipóly, každý z nich je pro ni mukou; pociťuje takovou vážnou bídu, že nakonec opouští správnou cestu a s ubohou hloupostí hledá hojné krmení egyptské, které opustila, protože nemůže vydržet strasti pouště. V porovnání utrpení, které podstupuje někdo, kdo slouží Bohu pilně a vroucně, s utrpením, které vlažná duše trpí skrze lenost, shledáš, že břemeno vzniklé z vlažnosti je tisíckrát těžší. Je samozřejmě ohromné, že bdění, modlitba, posty, umrtvování a jiné úkony podstupované pro našeho Pána by měly přinést více rozkoše vřelým duším než těm vlažným, které ji nacházejí ve všech svých hodech a bohatstvích a jiných povolnostech. Vlažný křesťan se zdá být veselým, ale zármutek hryže v jeho srdci: zatímco správný muž, ačkoliv je jeho život jedno pokání, má radost v duši.

Proč tedy kvůli úlevě v několika útrapách podstupujeme jiné a mnohem vážnější? Dáváme přednost smrti hladem, než abychom pracovali pro svůj chléb. Proč nemůžeme porozumět, že Bůh odmění naši práci a že tato odměna nemůže být získána chlubením se ve své zbožnosti, ani spaním, ani sezením se založenýma rukama? Měli bychom se stydět mluvit o naší lásce k Bohu a zároveň nemít v úmyslu dostatečně se namáhat, když odmítáme vstoupit v jeho službu. Je to ke cti Boží a k jeho vážnosti? Není vhodné, aby duše, která ho hodnotí tak slabě, přijala taková dobrodružství? Není to než spravedlnost, jak nás náš Spasitel učí, když nás nabádá, abychom byli bdělí a připraveni otevřít, když klepe, jako služebníci čekající na svého pána. Řekl, že pokud člověk nevezme svůj kříž

a nenásleduje ho, není jej hoden. Kříž neberou líní, ale ti, kteří milují našeho Pána, který na něm zemřel. Pohodlní nenapodobují jeho odvahu a nebudou sdílet jeho vítězství, neboť vlažný začíná práci dnes a ochabuje ve své snaze zítra, než postupně ustane úplně. Bůh nás varuje, když říká: „Protože jsi vlažný, nemůžu tě snést ve svých ústech,“ což znamená, že umožňuje provinilci upadnout do vážnější a kalnější viny. Nesmíme kráčet po této nebezpečné cestě se zavřenýma očima, neboť je plná zlodějů, kteří by nás okradli a zabilí, neboť je zde mnoho pastí, do kterých bychom mohli sklouznout, a velkých překážek, které musí být překonány. Někdy je vidět i rozumného a obezřetného v nebezpečí; co pak můžeme očekávat, když jsme bezstarostní, kromě toho, že při každé příležitosti bychom mohli upadnout jako ubozí zajatci do rukou našich nepřátel?

Budme tedy pečliví, ať je to z motivu strachu nebo lásky, a nepovolujme vlažnosti, aby nad námi vládla, neboť jako žluč nejen že nám zhořkne náboženství, ale učiní naši službu nelibou Bohu. Začneme práci s vážností, neboť jak praví Písmo svaté: „Jestliže budeš pilný, tvá sklizeň bude jako pramen.“ (srov. Př 6,11 – dle Vulgáty) Pak budeme zakoušet pravdu Kristova slibu, že těm, kteří mu slouží, dá vodu, z které kdo pije, nebude žíznit na věky. Pokud nám dá tuto vodu v průběhu tohoto života, proč by nám ji nedal ve světě přichozím? Jestliže taková útěcha je nám dána v průběhu bitvy, jaký by měl být svátek vítězství? Učinme násilí na sobě, neboť to je způsob, jak přichází království; a v porovnání s tím, jak odmítáme sebe, a zřikáme se našich sklonů, postupujeme na naší cestě do nebe a stáváme se milejšími Bohu. Nemyslím si, že by ses měl zaměstnávat studiem, než strávíš alespoň jeden rok i víc, pokud to bude nezbytné, vykořeňováním všech zlých návyků a sklonů ze svého srdce. Měl bys s tím začít okamžitě, neboť dokud toto není hotovo, myslím si, že bys neměl v čemkoliv jiném pokračovat.

Z Letters of Blessed John of Avila.
Stanbrook Abbey, Worcester.
Burns & Oates LTD.,
28 Orchard st. London. W. 1904.
Přeložil -jn-

Suma o darech svatého Josefa (5)

Prolog

[dokončení]

Rádi jsme toto dílo nazvali *Suma o darech svatého Josefa*, protože suma se snaží dosáhnout toho, co je ve věcech nejvyššího;⁽¹⁾ protože to, co bylo sesbíráno z různých míst, je zde shrnuto do jednoho svazku; protože těm, kdo rozjímají Písmo svaté, se bude zdát, že to nesmírné, co je v něm obsaženo, je zde jakoby vtěsnáno do úzkého prostoru, a nakonec proto, aby ti, kterým se dostává božského světla, mohli přidat to, co jsme zde opomenuli kvůli tomu, že jsme se věnovali jiným studiím, a kvůli naší nedostatečné bystrosti, naší lenosti, slabosti lidské přirozenosti nebo slepotě ducha vůči božským věcem. Proto kdokoliv, i maličký, může zde bez těžkostí obsáhnout a uvidět celý poklad darů svatého Josefa.

Prosím učence, aby neodmítali přijmout plán mého díla, a nepochybuji, že bude následován všemi muži zdravého rozumu. Vždyť je to ten plán, který užívá katolická církev, když vykládá úžasné skutky svatých jen poté, co je dlouze a hluboce zkoumala, a vždy tak, aby to bylo ve shodě s rozumem a Písmem svatým. Vybájených snů, zábavných pohádek a toho, co nám za lichotivých ovací našich myšlenek vnuká náš cit, avšak nepřipouští rozum, se musíme obávat, vyloučit to a utíkat před tím jako před jedem, který otravuje nejčistší nauku, a nemáme se toho ani dotknout. Můžeme se opírat jen o argumenty z Pisma svatého a ze svatých učitelů, musíme se varovat lehkomyšlné a prázdné marnivosti a postupovat ve shodě s nutnými logickými pravidly. Odtud následuje, že katoličtí spisovatelé mají to, co poznali po hlubokém studiu, vypracovali za dlouhých bdění a prodiskutovali v četných disputacích, předkládali k oprávněnému soudu římského papeže, kterému bylo slíbeno, že jeho víra nezanikne.⁽²⁾

Tuto sumu s jejími kapitolami jsme pak rozdělili do čtyř hlavních částí, podobně jako je veškerý čas rozdělen do čtyř ročních období.

První část pojednává o těch darech svatého Josefa, které předcházely jeho sňatku s nejsvětější Pannou.

Druhá část pojednává o těch darech, které následovaly po jeho sňatku.

Třetí část vysvětluje požehnání, se kterými se setkáváme jak ve Starém, tak v Novém zákoně jako s udělenými blaženým otcům. Ta požehnání pak jako hvězdy na nebi nejjasněji září v nejsvětějším Josefovi.

Čtvrtá část, která je rozdělena do mnoha kapitol, začíná darem Josefovy smrti a pak odhaluje božské pocty, kterých se dostalo Josefovi v nebeském a pozemském Jeruzalémě.

Všemu předesíláme základní principy (hypotheses) a sled celého díla, aby na základě jasně položeného řádu byla čtenářům jasnější nauka.

Rozmanitost stylu je třeba připsat různosti dob, v nichž jsme toto dílo psali.

Základní principy (hypotheses)

I. „Protože její muž Josef byl spravedlivý...“ Mt 1,19.

II. „Tvůj otec a já jsme tě s bolestí hledali“, a dále: „A poslouchal je.“ Lk 2,48.51.

III. „Věz, že to, co se ti podařilo správně vykonat, učinil Bůh jako původce všeho dobrého.“ Sv. Augustin: *De libero arbitrio [O svobodné vůli]*.⁽³⁾

IV. „Rozum se má zcela podříditi autoritě poté, co zvažil, komu má uvěřit, a autorita poznaná a zřejmé pravdy je pro něj nejjistější.“ Sv. Augustin: *De vera religione [O pravém náboženství]*.⁽⁴⁾

V. „Je třeba rozumem pátrat po tom, co odpovídá pravdě, bez níž není a neplatí autorita.“ Sv. Augustin: *De moribus Ecclesiae [O mravech církve]*.⁽⁵⁾

VI. „Ať kdokoliv bezpečně oplývá svým názorem tam, kde to, co smýšlí, neodporuje správnému rozumu či jasné autoritě.“ Sv. Bernard.⁽⁶⁾

VII. „Jestliže se někdo v Písmu svatém snaží poznat to, co poznal ten, který ho sepsal, co zlého je na tom, jestliže poznává to, co jsi mu ty, světlo všech pravdivých myslí, ukázal?“ Sv. Augustin: *Confessiones [Vyznání]*.⁽⁷⁾

VIII. „Pamatuj na onoho kdysi velikého patriarchu, který byl prodán do Egypta, a věz, že Josef nebyl pouze pojmenován jeho jménem, ale také dosáhl jeho čisťoty, nevinnosti a milosti.“ Sv. Bernard.⁽⁸⁾

IX. „Pán vyvolil na zemi jediného Josefa jako těšitele své Matky, pěstouna svého těla a nejvěrnějšího spolupracovníka svého velkého úradku.“ Sv. Bernard.⁽⁹⁾

X. „Josef byl syn Davidův nejenom tělem, ale také vírou, svatostí a zbožností: jeho Pán našel jako druhého Davida podle svého srdce, jemu bezpečně svěřil nejtajnější a nejposvátnější tajemství svého srdce. Jemu, říkám, jako druhému Davidovi zjevil hluboké a skryté úradky své moudrosti.“ Sv. Bernard.⁽¹⁰⁾

XI. „Když praví: »protože její muž Josef byl spravedlivý«, jako spravedlivý se zde nazývá ten, který byl dokonalý v každé ctnosti.“ Sv. Jan Zlatoústý v Druhé homilii na Matoušovo evangelium.

XII. „I když Josef žil pod Zákonem, jeho moudrost byla nad Zákonem.“ Týž tamtéž.

(Pokračování)

Z latinského originálu

„*Summa de donis Sancti Ioseph*“
(*Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887*)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ I. Isolani zde vychází z původního slovního významu latinského slova *summa*, totiž „nejvyšší místo“. [pozn. překl.]

⁽²⁾ I. Isolani se zde odvolává na příslib Pána Ježíše sv. Petrovi a jeho nástupcům: „Já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla.“ (Lk 22,32) [pozn. překl.]

⁽³⁾ Kniha II, kap. 20.

⁽⁴⁾ Kap. 24, č. 45.

⁽⁵⁾ Kniha I, kap. 2, č. 3.

⁽⁶⁾ *De laudibus Virginis Matris [O chválách panské Matky]*, homil. 2 super Missus.

⁽⁷⁾ Kniha XII, kap. 18.

⁽⁸⁾ *De laudibus Virginis Matris [O chválách panské Matky]*, homil. 2 super Missus.

⁽⁹⁾ Tamtéž.

⁽¹⁰⁾ Tamtéž.

Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk a Město Dolní Poustevna srdečně zvou na **výstavu POVĚSTI A PŘÍBĚHY POUTNÍCH MÍST ŠLUKNOVSKA** – komiksově putování po sakrálních památkách (kresby Petr Herold, text Rostislav Křivánek). **Kdy:** do 27. 11. 2015 – pondělí, středa, pátek 14–17 hod. **Kde:** Centrum setkávání, Dolní Poustevna. Vstupné dobrovolné.
Kontakt: Centrum setkávání, ul. Jakamado 444 • tel. 412 336 042 • e-mail: kultura@dolnipoustevna.cz.

Mons. Schooyans: Je nutné přikazovat a chránit přirozenou morálku

Hnutí *Voice of the Family* v dubnu letošního roku zveřejnilo překlad prohlášení, které přednesl na Katolické univerzitě v Lovani profesor Mons. Michel Schooyans, který je uznávaným akademikem a spisovatelem. V tomto důležitém prohlášení Mons. Schooyans zkoumá katastrofální důsledky oddělení plodivého a sjednocujícího cíle sexuálního styku. Právě toto oddělení je podstatou používání antikoncepce. Poznává, že sotva se naruší jednota mezi těmito dvěma cíli, oba jsou nadále žádány – ovšem odděleně jeden od druhého. A to má katastrofální následky. Mj. píše:

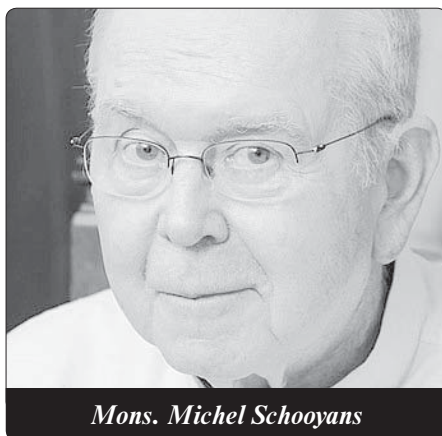
„...tento proud jednostranně oslavuje určité sjednocující akty a chování páru, ale vylučuje při tom jednání vedoucí k plodnosti. Sjednocující dimenze klade důraz na zábatu a hedonistický a utilitární individualismus. Podívejte se, co se stalo s antikoncepcí. Už není otevřenost vůči druhému, není už uznání identity toho druhého – rozdílu, který mě odlišuje od ostatních. Každý chce dělat, co se mu zachce. Je to identitaristické uzavření se do sebe: antikoncepce uzavírá před vztahem s jinými.“

A dále:

„Jen co se vychvaluje samotný sjednocující cíl, člověk se rychle zaplete do všech druhů sexuálních praktik: homosexuality, lesbické lásky, smilstva atd. Už není více místa pro věrnost, protože to, na čem záleží, je pouze samotný požitek, zájem každého jednotlivce. Člověk přestává být člověkem, který je schopen svobodně se otevřít jiné osobě; sám hledá vlastní potěšení.“

Mons. Schooyans se zabývá také problémem jednostranného vyvyšování plodivého cíle sexuálního aktu:

„Na druhé straně, disociace čili oddělení dvou cílů manželství otevírá dokořán dveře jednostrannému vyvyšování plodivého cíle,

Mons. Michel Schooyans

teré vylučuje sjednocující efekty. Stvoření života se potom považuje za věc technologie, v níž nemá láskyplné objetí muže a ženy žádnou roli.“

Pokračuje:

„Takovéto sjednocující jednání a prokreativní technologie by se mohly dostat pod kontrolu veřejných orgánů. Riskujeme, že se v blízké budoucnosti ocitneme ve společnosti, která přestala být místem pro zodpovědnou lásku. Bude-li to nutné, rodiče budou zcela zbaveni autority, práv a povinností, které mají vůči svým dětem. Proč by děti neměly být svěřeny do takové výchovy, na kterou si orgány veřejné moci nárokují monopol?“ (...) „Bude to mít i jiné následky, například lékařsky asistovanou reprodukci, náhradní těhotenství, technizaci přeno-

su života až do té míry, že se dostáváme až ke genetické modifikaci lidské bytosti. Člověk už nebude vytvořen v milujícím domově. Už nebude existovat mateřství anebo otcovství: následkem toho již více nebude ani přibuzenstvo. S ohlášeným příchodem umělé dělohy už brzy nebude nutné, aby žena nosila dítě ve svém lůně.“

Mons. Schooyans poukazuje na další důsledek vyvyšování sjednocujícího cíle, kterým je potrat – ukončení nechtěného těhotenství. Na druhé straně vyvyšování plodivého cíle vede k ničení lidských embryí během procesu IVF (in vitro – vajíčko je oplodněno spermií mimo tělo).

Dále vybízí katolickou církev, aby podnikla kroky ke zvrácení neúprosného šíření „kultury smrti“.

„V konfrontaci se silami, jež v současnosti podkopávají rodinu, by církev měla v sobě objevit svoje povolání – být jedinou autoritou, která je schopna zachránit lidskou sexualitu a přirozenou instituci manželství a rodiny. Není to jen otázka záchrany křesťanské morálky; je nutné přikazovat a chránit přirozenou morálku. Ale nestane se tak, pokud katolíci všech hodností a všech věkových kategorií budou prostřednictvím svých klamných kazuistických studií přispívat k ničení přirozené morálky.“

Mons. Schooyans pak varuje před všeobecným zničením lidské morálky:

„Snížení přirozené morálky prostřednictvím čistě kazuistické morálky podporují někteří teologové a kazatelé, aby tak snižovali práva založená na lidské přirozenosti... Je-li to tak, pak už neexistuje zákon, který by byl člověku vrozený jen proto, že je člověkem. Existují už jen práva definovaná politickými, národními, mezinárodními a světovými institucemi. Člověk se musí chvět, když si pomyslí, že zevšeobecnění takového zákona by bylo předehrou k inauguraci něčeho »světového« – předehrou světa či společnosti, která by byla ukována vlivem nejsilnějších.“

Zdroj: *LifeSiteNews*, 2. 4. 2015.
Z *Life News Slovakia* přeložil
a redakčně upravil -dd-

Vigilie za počatý lidský život – spojme se v modlitbě!

V sobotu před první nedělí adventní, 28. listopadu, budeme mít možnost v mnoha farnostech zúčastnit se vigilie za počatý lidský život. Je třeba co nejvíce nasadit duchovní síly a prosit Boha o ochranu a záchranu všech počatých lidských bytostí. Je to povinnost každé-

ho katolíka! Proto, kdo se nemůže zúčastnit vigilie, ať aspoň nějaký čas věnuje modlitbě na tento úmysl. Bude-li modlitba případně spojena s odevzdáním své nemoci, utrpení, těžkosti Bohu, přinese jistě o to hojnější ovoce.

Redakce

O švýcarských hodinkách a „slepém“ Hodináři (2 – dokončení)

„Zdánlivá záměrnost“?

Profesor Dawkins věří, že záměrnost v přírodě je pouze náhodná a teorie „slepeho hodináře“ že objasní všechno. Můžeme se pouze divit, že tvrzení tohoto typu vycházejí z úst profesora z Oxfordu.

Zaprvé, instalování hodin v živých organismech je velice účelné. Díky němu jsou biologické procesy přizpůsobeny dennímu rytmu dokonce i v podmínkách izolace, když organismus nemá možnost zjistit, která denní doba právě je. Prošel jsem několik desítek vědeckých publikací na téma živých hodinek a v každé z nich se autoři přiznávají k nedostatečnému vědění: hodinky řídí veliký proces životních procesů, které v tom ani nepodezříváme. Měření času v organismech je záměrné a užitečné!

A zadruhé, jediné objasnění, které Dawkins uvádí ve své přehnaně oslavované a vyhlášené knížce *Slepý hodinář*, vede k dětinskému „to se samo udělalo“, nebo „tak to bylo vždycky“. Profesor by měl alespoň přibližně ukázat, jak se to samo udělalo, a přinejmenším z čeho. Jak už jsem uváděl, cyanobakterie vybavené hodinkami (sinice) existovaly už před 3,5 miliardami let a podle všeobecně uznávané časové tabulky přibližně 200–300 milionů let předtím byla naše planeta jako rozžhavaná pec, navíc ještě intenzivně bombardovaná meteority. Citujeme Wikipedii: „Připouští se, že před 4 miliardami let ve směsi organických substancí nabitě chemickou energií (v tzv. prvotní polévce) získala jedna z částic možnost rozmnožovat sama sebe, a tak začal život na planetě. Před 3,8–3,5 miliardami let měl existovat společný předek všech v dnešní době žijících organismů.“ Kdyby si někdo myslel, že takový počátek života v prvotní polévce je jednoduchá záležitost, uvedu jen pravděpodobnost samočinného sestavení se přibližně 2 000 bílkovin potřebných k fungování jednobuněčné améby: je to $1:10^{40\ 000}$ (takový počet uvádějí astrofyzik Fred Hoyle a profesor aplikované matematiky a astronomie Chandra Wickramasinghe; viz

např. „Daily Express“ z 14. srpna 1981, nebo „The Sunday Mail“ z 20. září 1981). A jak ty bílkoviny poskládat dohromady? A jak ten výtvar oživit?

Řečeno prostě, musíme uvěřit, že jakýmsi neznámým způsobem vznikla směs organických substancí (které normálně nevznikají mimo živé organismy), načež jedna z molekul se náhle (protože v geologickém měřítku je 100 milionů let velmi krátká chvíle) začala množit a samočinně vytvářet hodiny řídící samotný proces množení a mnohé další životní procesy. Zcela náhodně slepé fyzikální síly způsobily, že oscilační cyklus oněch hodin trvá 24 hodin, a nerozumný přírodní výběr připravil naprogramování systematicky nastavující hodiny podle světelných a tepelných signálů – naprogramování, jaké by nenachystal ani sám profesor Dawkins. Vypadá to spíše na pohádku než na vědeckou teorii mající „výjimečnou objasňující moc“...

„Všechno má svůj čas“ (Kaz 3,1)

Zamysleme se ale poctivě: odkud hloupý pták ví, jak nastavit hodiny podle postavení Slunce, nebo jak se nerozumná bakterie naučila řídit proces fotosyntézy za pomoci hodin? Naše vědění vylučuje veškerou pochybnost: máme superpre-

cizní miniaturní hodiny v nanoměřítku s pokročilým naprogramováním, jež slouží konkrétním cílům a bere v úvahu množství vnitřních činitelů, které „slepý hodinář“ není schopen zohlednit. Jediným rozumným závěrem, k jakému přivádí poznání přísně vědecké, je nutnost existence Stvořitele, který vybavil každého živočicha osobními hodinami regulovanými nebeskými tělesy. Nemůžeme si přece nepovšimnout, že Bůh na začátku stvořil Slunce a Měsíc, „aby oddělovaly den a noc, ať slouží jako znamení, jak pro svátky, tak pro dny i roky“ (Gn 1,14).

Ale navzdory obdivu, který vzbuzují perfektní hodiny v živých organismech, vědecké znalosti nás přivádějí k reflexi nad tím, že „čas je krátký“ (1 Kor 7,29). Před třemi tisíci lety psal Kazatel: „Srdce moudrého pozná čas i soud.“ (Kaz 8,5) Připomíná nám, že se neodkladně blíží čas posledního soudu. Tvrzení, že Hodinář, který stejně stvořil čas i fantastické živé hodiny, je slepý, nesvědčí o příliš velké moudrosti...

Nic není náhodné. Bůh Otec svou mocnou vládou ustanovil čas (Sk 1,7), vládne nad celými dějinami a dává nám čas s konkrétním cílem – abychom se k Němu obraceli, jak je psáno: „Ponechal jsem jí čas, aby činila pokání, ale ona odmítá kát se za svá smilstva.“ (Zj 2,21)

Proto je nejvyšší čas, abychom se odvrátili od své pýchy a nemravnosti a obrátili se k Bohu...

Z Mitujcie się! 2/2015 přeložila -vv-

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti! Znovu si přeji mluvit vám o lásce. Shromáždila jsem vás kolem sebe ve jménu Syna, podle jeho vůle. Přeji si, aby vaše víra byla silná, pramenila z lásky. Neboť ty moje děti, které chápou lásku mého Syna a následují ji, žijí v lásce a naději. Poznali Boží lásku. Proto, děti moje, modlete se, abyste mohli co nejlépe milovat a konat díla lásky. Neboť samotná víra bez lásky a bez skutků lásky není to, co žádám. Děti moje, to je iluze víry.

To je sebechvála. Můj Syn hledá víru i skutky, lásku i dobrotu. Já se modlím a i vás prosím, abyste se modlili a žili lásku i dobrotu, ne nenávisť a lhostejnost. Děti moje, apoštolové mé lásky, neztrácejte naději, neztrácejte sílu. Vy to můžete. Já vás povzbuzuji a žehnám vás. Neboť všechno to pozemské, co mnoho mých dětí bohužel staví na první místo, pomine, ale jen láska a skutky lásky zůstanou a otevřou dveře nebeského království. U těch dveří vás budu čekat. U těch dveří si přeji dočkat se všech svých dětí a obejmout je. Děkuji vám!“

Medžugorje 2. listopadu 2015

Pondělí 23. 11. 2015

6:05 O valašského primáška 2015 7:05 Poselství svatých: Johanka z Arku 7:15 Bez hábitu naživo: Z kláštera kapucínů v Praze na Hradčanech 8:20 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 8:30 Pastýř na člunu 8:50 Missio magazin: listopad 2015 10:05 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (3. díl): Obnoví tvář země 10:35 Tam, kde již 10 let naplňují dny životem 10:55 Přejeme si... 11:10 Harfa Noemova 11:40 Sedmihlásky – Na tú svatú Katerínu 11:45 Klaunský pohádkový kufřík (22. díl): O trpělivosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá [L] 12:50 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 13:15 Můj Bůh a Walter: Vykoupení 13:35 Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Církevní restituce – problém, nebo šance? 14:30 Příběh o Žofii 15:10 Neřež v COOLTOURu 2011 15:30 Kopec křížů 16:00 V souvislostech (117. díl) 16:20 Dana & Přátelé (5. díl): Louise Irvine 16:50 Putování modrou planetou: Egypt 17:30 Vladyka 17:50 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 18:10 Salesiánský magazin [P] 18:25 Sedmihlásky – Na tú svatú Katerínu 18:30 Klaunský pohádkový kufřík (23. díl): O věrnosti 18:40 Ars Vaticana (18. díl) 18:50 Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše 19:00 Vatican magazine (837. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:35 Přejeme si... 20:00 Transport 20:35 ARTBITR – Kulturní magazin (6. díl): S knihovníkem Bohdanem Volejníčkem 20:45 Terra Santa News: 18. 11. 2015 21:10 Noční univerzita: P. Jan Linhart – Boží smysl pro humor 22:20 Vatican magazine (837. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:55 Kulatý stůl (187. díl): Co potřebují mladí lidé? 0:30 Collegium orientale 0:50 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 24. 11. 2015

6:05 Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPIANUS 7:00 V souvislostech (117. díl) 7:20 Pod lampou: Lékař Krčméry: Nejsme křesťanský národ 9:25 Muzikanti, hrajte 10:00 Vatican magazine (837. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: P. Jan Linhart – Boží smysl pro humor 11:40 Sedmihlásky – Na tú svatú Katerínu 11:45 Klaunský pohádkový kufřík (23. díl): O věrnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Ars Vaticana (18. díl) 12:30 Cesta k andělům (78. díl): Adolf Born 13:20 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 13:35 Hudební magazin Mezi pražci 14:15 Kostel na předměstí 14:25 Kulatý stůl (187. díl): Co potřebují mladí lidé? 16:00 Přejeme si... 16:15 Podobnosti (6. díl): Místa na hostině 16:45 Jak potkávat svět – s básníkem Františkem Novotným a hercem Lud'kem Munzarem 18:10 Noeland (8. díl) 18:30 OVCE.sk: Bez kožíšku 18:35 Sedmihlásky – Na tú svatú Katerínu 18:40 Animované biblické příběhy: Abrahám a Izák 19:05 Jezuitské redukcce v Paraguayi 19:20 Poselství svatých: Johanka z Arku 19:30 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2015 [P] 20:00 Buon giorno s Františkem [L] 21:05 Reckokatolický magazin [P] 21:20 Přejeme si... 21:35 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2015 22:00 P. S. 22:10 Cvrlikání 23:20 Terra Santa News: 18. 11. 2015 23:45 Večer chval (49. díl): Přyvocacy 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 25. 11. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2015 6:25 Pro vita mundi (90. díl): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. (2. díl) 7:15 Vatican magazine (837. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:45 Outdoor Films (43. díl): S Horskou službou Beskydy 9:20 Transport 10:00 Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Církevní restituce – problém, nebo šance? 10:55 Reckokatolický magazin 11:10 Ars Vaticana (18. díl) 11:20 44 let novickou 11:45 OVCE.sk: Bez kožíšku 11:48 Sedmihlásky – Na tú svatú Katerínu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kostela Panny Marie Pomocnice křesťanů: na Gruni [L] 12:50 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2015 13:10 VideoJournal české vědy 13:25 Poselství svatých: Johanka z Arku 13:40 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2014, 3. díl 14:20 ARTBITR –

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Kulturní magazin (6. díl): S knihovníkem Bohdanem Volejníčkem 14:30 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 14:40 Lily 14:55 Papež František v Keni: Uvítací ceremoniál na letišti v Nairobi [L] 16:05 Tesařův Hoblík, Hoblíkův Tesař 16:15 Cvrlikání 17:20 Můj Bůh a Walter: Církev 17:40 Poslové naděje 18:15 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 18:30 OVCE.sk: Zatajovaný kamarád 18:35 Sedmihlásky – Na tú svatú Katerínu 18:40 Kalvária Nitrianské Pravno 19:15 Terra Santa News: 25. 11. 2015 [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Na prahu adventu [P] 21:40 Noční univerzita: P. René-Luc – Jediný pravý Otec 22:50 Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi 23:20 Salesiánský magazin 23:35 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 0:05 Jak potkávat svět – s básníkem Františkem Novotným a hercem Lud'kem Munzarem 1:25 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 26. 11. 2015

6:05 Podobnosti (6. díl): Místa na hostině 6:35 Putování modrou planetou: Egypt 7:15 P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Na prahu adventu 7:55 Papež František v Keni: Mše svatá z univerzitního kampusu v Nairobi [L] 10:00 Kulatý stůl (187. díl): Co potřebují mladí lidé? 11:30 Přejeme si... 11:45 Sedmihlásky – Na tú svatú Katerínu 11:50 OVCE.sk: Zatajovaný kamarád 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPIANUS 13:15 Terra Santa News: 25. 11. 2015 13:45 Papež František v Keni: Setkání s kněžími, řeholníky a bohoslovci v Nairobi [L] 15:00 Studio František [L] 16:05 Zpravodajské Noeviny: 24. 11. 2015 16:25 Muzikanti, hrajte 17:00 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 17:10 Dana & Přátelé (6. díl): Gerry Brown 17:20 Noeland (8. díl) 18:00 Animované biblické příběhy: Abrahám a Izák 18:25 Sedmihlásky – Na tú svatú Katerínu 18:30 OVCE.sk: Bílé ovce 18:40 Cesta k andělům (78. díl): Adolf Born 19:30 Zpravodajské Noeviny: 26. 11. 2015 [P] 20:00 U VÁS aneb Festivalové kukátko (3. díl): Jánošíkove dni – Terchová 2015 [P] 21:25 Putování po evropských kláštřech: Premonstrátský klášter v Grimbergen, Belgie 22:00 Pod lampou: Nobelovka za zázrak DNA [P] 0:05 Zpravodajské Noeviny: 26. 11. 2015 0:25 Pro vita mundi (90. díl): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. (2. díl) 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 27. 11. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 26. 11. 2015 6:25 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 6:40 Noční univerzita: P. René-Luc – Jediný pravý Otec 7:55 Papež František v Keni: Setkání Sv. otce s mladými na stadionu Kasarani v Keni [L] 9:30 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 10:00 ARTBITR – Kulturní magazin (6. díl): S knihovníkem Bohdanem Volejníčkem 10:15 Transport 10:50 Salesiánský magazin 11:40 Sedmihlásky – Na tú svatú Katerínu 11:45 OVCE.sk: Bílé ovce 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kostela Panny Marie Pomocnice křesťanů: na Gruni [L] 12:50 Přejeme si... 13:10 Papež František v Keni: Závěrečný ceremoniál na letišti v Nairobi [L] 13:40 P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Na prahu adventu 14:15 Uganda, trpící perla Afriky 14:50 Papež František v Ugandě: Uvítací ceremoniál na letišti v Entebbe v Ugandě. [L] 15:25 Mwebare kwija – Klinika v buši 15:45 Ars Vaticana (19. díl) 16:00 Papež

František v Ugandě: Setkání s autoritami a diplomaty v Entebbe v Ugandě [L] 16:50 Zpravodajské Noeviny: 26. 11. 2015 17:15 Papež František v Ugandě: Návštěva popravěště sv. ugandských mučedníků [L] 18:05 44 let novickou 18:30 OVCE.sk: Netancuj s vlkem 18:35 Sedmihlásky – Na tú svatú Katerínu 18:40 Můj Bůh a Walter: Církev 18:55 Putování po evropských kláštřech: Premonstrátský klášter v Grimbergen, Belgie 19:30 Neřež v COOLTOURu 2011 20:00 Noemova pošta: prosinec [L] 21:40 Přejeme si... 22:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest. Smířená různost [P] 22:30 V pohorách po horách – Krúpova hoľa 22:45 Cesta k andělům (78. díl): Adolf Born 23:35 Dana & Přátelé (6. díl): Gerry Brown 0:05 Buon giorno s Františkem 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 28. 11. 2015

6:05 Poselství svatých: Johanka z Arku 6:15 Dana & Přátelé (6. díl): Gerry Brown 6:50 Papež František v Ugandě: Návštěva svatyně ugandských mučedníků v Namugongo [L] 7:30 Papež František v Ugandě: Mše svatá v Namugongo [L] 9:40 Noeland (8. díl) 10:00 Sedmihlásky – Na tú svatú Katerínu 10:05 Animované biblické příběhy: Abrahám a Izák 10:35 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 10:50 P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Na prahu adventu 11:25 Vatican magazine (837. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:00 Angelus Domini 12:05 P. S. [P] 12:15 Zpravodajské Noeviny: 26. 11. 2015 12:40 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest. Smířená různost 13:15 Papež František v Ugandě: Setkání Sv. otce s mladými v Kampale [L] 14:35 Terra Santa News: 25. 11. 2015 15:00 Papež František v Ugandě: Návštěva charitního domova v Nalukolongo [L] 15:40 Studio František [L] 17:00 Papež František v Ugandě: Setkání s kněžími, řeholníky a bohoslovci v katedrále [L] 18:05 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 18:25 Sedmihlásky – Na tú svatú Katerínu 18:30 OVCE.sk: Netancuj s vlkem 18:40 Muzikanti, hrajte 19:10 Magazin festivalu outdoorových filmů 2015 (4. díl): Kategorie C: Dobrodružný vodní sportovní film [P] 19:30 V souvislostech (118. díl) [P] 20:00 Outdoor Films s profesorem Zdeňkem Ďurišem (44. díl): S oceánologem do mořských hlubin [P] 21:35 Přejeme si... 21:50 P. S. 22:05 Na druhý pohled 23:40 Neřež v COOLTOURu 2011 0:05 Pod lampou: Nobelovka za zázrak DNA 2:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 29. 11. 2015

6:05 Evangelium: 1. neděle adventní [P] 6:15 Ars Vaticana (19. díl) 6:25 44 let novickou 6:50 U VÁS aneb Festivalové kukátko (3. díl): Jánošíkove dni – Terchová 2015 8:10 Tam, kde již 10 let naplňují dny životem 8:30 Buon giorno s Františkem 9:35 Podobnosti (6. díl): Místa na hostině 10:10 Bez hábitu naživo: z kláštera kapucínů v Praze na Hradčanech 11:15 ARTBITR – Kulturní magazin (6. díl): S knihovníkem Bohdanem Volejníčkem 11:30 Papež František ve Středoafrické republice: Uvítací ceremoniál na letišti v Bangui [P] 12:00 Angelus Domini 12:15 Papež František ve Středoafrické republice: Návštěva Sv. otce v uprchlickém táboře [L] 13:00 V souvislostech (118. díl) 13:20 Muzikanti, hrajte speciál: S dechovou hudbou Májovanka [P] 14:25 Můj Bůh a Walter: Církev 14:40 Lily 14:50 Přejeme si... [P] 15:05 Sedmihlásky – Chodníček bělavý 15:10 Noeland (10. díl) 15:30 Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě 16:00 Studio František [L] 17:00 Papež František ve Středoafrické republice: Mše svatá z katedrály v Bangui [L] 19:00 Papež František ve Středoafrické republice: Modlitební vigilie s mladými z Bangui [L] 20:30 P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Bděte a modlete se (Lk 21,25–28,34–36) [P] 21:10 Podzimní festival duchovní hudby: Koncert a cappella [P] 22:35 V souvislostech (118. díl) 22:55 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest. Smířená různost 23:20 Reckokatolický magazin 23:40 Outdoor Films s profesorem Zdeňkem Ďurišem (44. díl): S oceánologem do mořských hlubin 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

NÁVŠTĚVNÍ SEZÓNA V LORETĚ RUMBURK POKRAČUJE I PŘES ZIMNÍ OBDOBÍ

Až do 31. března 2016 je barokní sakrální památka otevřená od úterý do soboty od 9 do 16 hodin. Při prohlídkách Lorety Rumburk mají návštěvníci k dispozici písemného průvodce v sedmi jazykových mutacích. Ve vstupní budově Lorety je přístupná **Expozice církevního umění Šlukovska**. Na vyžádání se poskytují skupinové prohlídky s průvodcem.

V listopadu je v Loretě Rumburk k vidění rozsáhlá výstava **Má vlast cestami proměn**.

Od 28. listopadu 2015 se představí klášterní betlém a výstava jeslíček, vyrobených rumburskými školáky.

Od prosince do ledna se uskuteční čtyři speciální zimní večerní prohlídky při svíčkách a se svařeným vínem.

Rumburskou Loretu spravuje Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk.

Více informací: Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz.

AKCE MATICE SVATOKOPECKÉ – Svatý Kopeček u Olomouce

V sobotu 5. 12. 2015 od 17 hodin pořádáme pro děti do 8 let v prostoru svatokopeckých budek **Mikulášskou nadílku**.

Od soboty 5. 12. 2015 do neděle 10. 1. 2016 se koná v Muzeu Matice svatokopecké **výstava betlémů**. Otevírací doba od 19. 12. do 3. 1. je denně od 10 do 16 hodin, v ostatních dnech jen o sobotách od 12 do 16 hodin a o nedělích od 10 do 16 hodin. Vstup do muzea dřevěnými vraty severní rezidence svatokopecké baziliky je označen.

V neděli 6. 12. 2015 se uskuteční v 16.15 hodin ve Francouzském sále svatokopecké fary tradiční **adventní setkání s o. biskupem Josefem Hrdličkou**.

V sobotu 12. 12. 2015 pořádáme **adventní duchovní obnovu vedenou P. Gorazdem Krušinou OPraem.**, která začne společnou účastí na mši svaté v 9 hodin ve svatokopecké bazilice a po jejím skončení bude do 12 hodin pokračovat ve Francouzském sále fary.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **adventní duchovní obnovu na téma „TOTO JE ČAS MILOSRDENSTVÍ“**, která má přímou souvislost s jubilejním Rokem obrácení v premonstrátském řádu a se Svatým rokem milosrdenství, vyhlášeným papežem Františkem. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 5.-6. prosince 2015**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 30. listopadu 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

21. – 28. LISTOPADU 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 11.		PO 23. 11.		ÚT 24. 11.		ST 25. 11.		ČT 26. 11.		PÁ 27. 11.		SO 28. 11.	
Antifona	730	824	934	1045	1692	1907	964	1077	980	1096	996	1113	1666	1883
Žalm	786	884	783	881	786	884	784	883	784	883	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	730	825	738	833	1693	1907	738	833	738	833	738	833	1666	1883
Antifony	731	825	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	731	826	938	1049	1693	1908	969	1083	985	1101	1001	1118	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	731	826	939	1050	1694	1908	969	1083	985	1101	1002	1119	1669	1886
Prosby	732	826	939	1050	1694	1908	969	1084	985	1101	1002	1119	1655	1886
Závěrečná modlitba	732	827	1597	1808	1630	1810	970	1810	986	1102	1002	1120	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	733	827	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834
Antifony	733	828	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	733	828	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	732	827	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
	SO 21. 11.													
Hymnus	727	821	727	821	740	835	1698	1913	740	835	740	835	740	835
Antifony	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	729	823	736	832	947	1060	1701	1916	979	1094	995	1112	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	729	823	737	832	948	1060	1701	1916	979	1094	995	1112	1011	1129
Prosby	729	824	737	832	948	1060	1702	1917	979	1095	995	1112	1011	1129
Záv. modlitba	732	827	732	827	1597	1808	1630	1810	980	1810	996	1113	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 22. 11. – slavnost Ježíše Krista Krále

1. čt.: Dan 7,13-14
Ž 93(92),1ab.1c-2.5
Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.*)
2. čt.: Zj 1,5-8
Ev.: Jan 18,33b-37

Pondělí 23. 11. – nezávazná památka sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: Dan 1,1-6.8-20
Dan 3,52.53.54.55.56
Odp.: ... *svrchovaně chvályhodný a velebený navěky.*
Ev.: Lk 21,1-4

Úterý 24. 11. – památka sv. Ondřeje Dung-Laca a druhů

1. čt.: Dan 2,31-45
Dan 3,57.58.59.60.61
Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*
Ev.: Lk 21,5-11

Středa 25. 11. – nezávazná památka sv. Kateřiny Alexandrijské

1. čt.: Dan 5,1-6.13-14.16-17.23-28
Dan 3,62.63.64.65.66.67
Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*
Ev.: Lk 21,12-19

Čtvrtek 26. 11. – ferie

1. čt.: Dan 6,12-28
Dan 3,68.69.70.71.72.73.74
Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*
Ev.: Lk 21,20-28

Pátek 27. 11. – ferie

1. čt.: Dan 7,2-14
Dan 3,75.76.77.78.79.80.81
Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*
Ev.: Lk 21,29-33

Sobota 28. 11. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Dan 7,15-27
Dan 3,82.83.84.85.86.87
Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*
Ev.: Lk 21,34-36

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVÍTÁNÍ PRO DUŠI

Bruno Ferrero • Z italštiny přeložila Veronika Matiašková • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Každý nový den nám dává nové příležitosti k zastavení, zamyšlení a vnitřnímu obrácení. Kniha laskavých a moudrých příběhů „pro duši“ turínského salesiána Bruna Ferrera nabízí nová duchovní osvěžení a podněty, které nám dají sílu vykročit do příštích dní. Příběhy mohou sloužit jak k osobní meditaci a rozjímání, tak při katechezi či domácím čtení v rodinném kruhu.

Portál, s. r. o. • Brož., 113x190 mm, křídový papír, 88 stran, 149 Kč

TICHÉ SVĚTLO

Louis de Wohl • Z angličtiny přeložila Zora Freiová • Redakce Marie Štemberková a Lucie Mašátová

Autor představuje ve svém románu velkého dominikánského světce Tomáše Akvinského (1225–1274), nedostupného myslitele a mystika. Čtenáři je přiblížen jako člověk v procesu zrání, jako usilovný hledač pravdy. Navíc možná s překvapením zjistíme, že doba středověku nebyla ani černobílá ani temná, byla jen jinak náročná, než je doba naše.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., A5, 296 stran, 359 Kč

NOC PLNÁ HVĚZD

Napsala Jan Godfreyová • Ilustrovala Honor Ayresová • Z angličtiny přeložila Kateřina Lachmanová • Odpovědná redaktorka Ivana Albrechtová

Knižka s vánočním příběhem pro malé čtenáře – vhodná už od 3 let, s krásnými celostránkovými ilustracemi. Při čtení rytmického textu si děti mohou procvičit počítání.

Karmelitánské nakladatelství, s. r. o. Váz., 215x286 mm, křídový papír, 28 stran, 159 Kč

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH PRO KLUKY A HOLKY

Převyprávěla Lois Rocková • Ilustrovala Kay Widdowsonová • Z angličtiny přeložila Petra Mizurová • Redakce Pavel Nápravník

Tato knížka seznámí děti s příběhem o Ježíšově narození a pomůže i rodičům vyprávět jim o vánočních událostech způsobem, který je zaujme. Děti se tak dozvědí o všem podstatném: o zvěstování Panně Marii, že bude mít dítě, o Ježíšově narození v betlémské stáji, o radosti pastýřů i o hvězdě, která dovedla tři moudré muže až do Betléma.

Česká biblická společnost Váz., 173x186 mm, křídový papír, 28 stran, 148 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Mgr. Daniel Dehner, Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz); e-mail: objednavky@maticecm.cz; administrace tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace: MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC/zo/2011/11/11. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorjé aj.), se podřízujeme konečnému usudku církve. Nvyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.